

Almindelige bemærkninger

1. Indledning.....	1
2. Forslagets hovedpunkter	2
2.1. Skattepligtsforhold for selskaber, der udfører opgaver for udenlandske forsvarsmyndigheder i områder uden for kommunalinddeling.....	2
2.2. Frie goder	3
Gældende ret	4
Forslaget – hovedlinjerne i ændringerne	5
2.3.1. Frirejser – gældende ret.....	6
2.3.2. Frirejser – forslaget	8
2.3.3. Fri bolig, herunder prævankant og vakantbolig – gældende ret.....	11
2.3.4. Fri bolig, herunder prævankant og vakantbolig – forslaget	12
2.3.5. Fri logi - gældende ret	15
2.3.6. Fri logi – forslaget	15
2.3.7. Fri kost – gældende ret	15
2.3.8. Fri kost - forslaget	15
2.3.9. Fri telefon – gældende ret.....	16
2.3.10. Fri telefon– forslaget	16
2.3.11. Frit internet– gældende ret	17
2.3.12. Frit internet– forslaget.....	17
2.4. Den skattemæssige værdi af fri bil	18
2.5. Beskatning af gevinster fra fordringer - Ændring af mindsterenten	18
2.6 Lovfæstelse af forskellige fradragssatser m.m.	20
2.7. Præcisering af frister for dokumentationspligt og foranstaltninger ved manglende opfyldelse	22
2.8. Acontoskat for selskaber og foreninger m.v.	24
2.9. Konsekvensrettelser i indkomstgrundlaget for beskæftigelsesfradraget	25
2.10. Ændring til 12 årlige rater for B-skatter	25
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.....	26
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	28
5. Konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed	29
6. Konsekvenser for borgerne	29
7. Andre væsentlige konsekvenser	29

1. Indledning

Forslaget indeholder forskellige ændringer til landstingslov om indkomstskat.

Forslaget indebærer, at opgaver, der udføres for udenlandske forsvarsmyndigheder i områder uden for den kommunale inddeling i Grønland, kun må udføres af aktie- eller anpartsselskaber, som er registreret med hjemsted i Grønland, og hvis ledelser har sæde i Grønland.

Det foreslås, at grundlaget for at fastsætte mindsterentesatsen erstattes med standardrenten. Uden for nærings- eller spekulationstilfælde er mindsterentesatsen afgørende for, hvornår personer bliver skattepligtige af gevinster ved afståelsen af fordringer, såsom gældsbreve.

Det foreslås, at værdien af visse former for frie goder, som stilles til rådighed for en skattepligtig m.v., fastsættes i loven. Formålet med dette er overordnet at gøre reglerne mere simple at administrere, samt at få bragt værdiansættelserne bedre i overensstemmelse med den værdi, som goderne repræsenterer. Desuden er formålet, at disse goder gøres til A-indkomst for modtagerne.

I forlængelse af dette indeholder forslaget forslag til justering af satserne vedrørende fri bil.

Det foreslås, at niveauet af de skattemæssige fradrag m.m., der hidtil er fastsat ved årlige inatsisartutbeslutninger, fastsættes direkte i lovteksten. Dette drejer sig om person- og standardfradraget, det skattefrie b-indkomst beløb og fradraget for begrænset skattepligtige. Desuden foreslås det, at den fælleskommunale skatteprocent lovfæstes. Forslaget har især baggrund i, at disse satser historisk kun sjældent er blevet ændret, og når de er ændret, har satserne ligget fast i en længere årrække. Administrativt har forberedelse af beslutningsforslag, høring, oplæg og forelæggelsesnotatet med tiden fået ritualens karakter. Formålet er desuden at skabe øget klarhed for borgerne om fradragenes størrelse, ved at de fremgår direkte af lovteksten.

Det foreslås, at selskaber m.m. får mulighed for at indbetale foreløbig selskabsskat. I det omfang selskaberne gør det, kan de undgå tillægget på 6 % af den selskabsskat, der betales i året efter indkomståret (ligningsåret) efter reglerne i landstingslov om forvaltning af skatter. Det foreslås, at fristerne for indsendelse af transfer pricing dokumentation præciseres. I forlængelse heraf foreslås det, at der indføres foranstaltninger for manglende efterlevelse af reglerne om udarbejdelse og indsendelse af transfer pricing dokumentation og land-for-land rapporter.

Det foreslås, at B-skatten opkræves ved 12 rater i året fremfor i dag ved 10 rater. Forslaget har endeligt til formål at konsekvensrette lovens bestemmelser om beskæftigelsesfradraget, som en følge af at der med Inatsisartutlov nr. 18 af 30. november 2020 er sket ændringer i inatsisartutlov om obligatorisk pensionsordning.

2. Forslagets hovedpunkter

2.1. Skattepligtsforhold for selskaber, der udfører opgaver for udenlandske forsvarsmyndigheder i områder uden for kommunalinddeling.

Bestemmelsen har tilknytning til de forhandlinger om udbudsbetingelser vedrørende servicekontrakten på Thulebasen, som blev afsluttet i 2020.

Formålet med bestemmelsen er at beskytte Grønlands ret til at beskatte de overskud, udbytter og indkomstskatter, som disse aktiviteter kaster af sig. Bestemmelsen lovfæster og træder i stedet for tekstanmærkning nr. 6 til formålsskonto 24.10 Direkte skatter, der har samme indhold, og som blev indført i Finansloven for 2021.

Det foreslås, at opgaver, der udføres for udenlandske forsvarsmyndigheder i områder uden for den kommunale inddeling i Grønland, kun må udføres af aktie- eller anpartsselskaber, som er registreret med hjemsted i Grønland, og hvis ledelser har sæde i Grønland. Efter lovens § 1, stk. 1, nr. 3, og de dobbeltbeskatningsoverenskomster, som Grønland har indgået, indebærer dette, at selskabet vil være fuldt skattepligtigt til Grønland og have skattemæssigt hjemsted her. Det foreslås desuden, at dette også skal gælde virksomhedernes underleverandører og -entreprenører.

Bestemmelsen skal ses i forlængelse af lovens § 3, stk. 1, nr. 7, der undtager personer og virksomheder med videre, der er omfattet af artikel VII i overenskomst i henhold til Den nordatlantiske Traktat mellem Regeringerne i Kongeriget Danmark og Amerikas Forenede Stater om forsvaret af Grønland, fra skattepligt i Grønland.

Fritagelsen i lovens § 3, stk. 1, nr. 7, fritager amerikanske virksomheder og disses ansatte, som udfører arbejde i henhold til kontrakt med de militære værn eller den amerikanske regering. Ikke-amerikanske virksomheder og disses ansatte er ikke omfattet af fritagelsen, selv om de udfører arbejde i forsvarsområderne jf. ØLD af 8. september 1983. Den foreslåede bestemmelse respekterer således de indgåede aftaler.

Det foreslås, at bestemmelsen ikke skal gælde for underleverandører, når der er helt særlige forhold. Dette kan f.eks. være opgaver af uopsættelig karakter, som i en given situation måtte hindre løsningen af den udenlandske forsvarsmyndigheds mission.

Der forventes, at der, i regi af Permanent Committee (Det Permanente Udvalg), vil blive drøftet og skabt enighed om fortolkningen og dispensationer i medfør af bestemmelsen. Det Permanente Udvalg blev etableret i henhold til aftale af 6. august 2004 med Amerikas Forenede Stater om ændring og supplerung af overenskomst af 27. april 1951 om forsvaret af Grønland. Selvstyret er repræsenteret i udvalget ved Departementet for Udenrigsanliggender.

2.2. Frie goder

Efter lovens § 13, stk. 1, omfatter den skattepligtige indkomst den skattepligtiges samlede årsindtægter uden hensyn til, om indtægterne består i penge eller formuegoder af pengeværdi. Af § 14, nr. 2, fremgår, at dette eksempelvis omfatter indtægt ved vederlagsfri benyttelse af andres ejendele.

Hvis en arbejdsgiver vederlagsfrit stiller et gode til rådighed for en ansat til privat brug, skal den ansatte derfor beskattes af dette gode. Det gælder også frie goder, der stilles til rådighed

udenfor arbejdsgiverforholdet, f.eks. hvis et selskab vederlagsfrit stiller en bolig til rådighed for en hovedaktionærs ægtefælle.

Hvis den ansatte helt eller delvist betaler arbejdsgiveren for godet, fragår dette ved opgørelsen af værdien af godet.

Forslaget indebærer, at den skattemæssige behandling af en række frie goder lovfæstes. Dette drejer sig om fri bolig, fri logi, fri kost, frirejser, fri telefon og fri internet. Formålet med dette er at gøre reglerne mere simple, hvilket blandt andet skal understøtte en øget brug af digitale løsninger i skatteforvaltningen. Forslaget har desuden i nogle tilfælde til formål at bringe den skattemæssige ansættelse af goderne i bedre overensstemmelse med handelsværdien. Dette fremmer en mere neutral beskatning, idet indkomster derved beskattes mere lige, uanset om de optræder i form af løn eller som formuegoder.

Det foreslås i samme ombæring, at værdien af frie goder, der ansættes efter reglerne i forslaget, bliver gjort til A-indkomst ved en ændring af lovens § 75, stk. 2. Dette skal dog først gælde fra d. 1. januar 2023, da arbejdsgivere og skatteforvaltningen skal have tid til at implementere ændringerne i deres it-systemer m.v.

Ændringen til A-indkomst indebærer, at den indeholdelsespligtige månedsvist skal indeholde, indrapportere og indbetale A-skat af godet, når det stilles til rådighed i et tjenesteforhold. Det samme gælder, når der er tale om medlemmer af en bestyrelse, samt medlemmer af råd og kommissioner m.v. Skatten forfalder dermed i tættere tidsmæssig sammenhæng med indkomsterhvervelsen og den risiko for skatterestancer, som er forbundet med B-indkomst, mindskes.

Det er desuden med til at gøre det mere simpelt for de ansatte, da de ikke længere vil skulle forskudsregistrere forventninger til frie goder i indkomståret. Det er fremover den indeholdelsespligtige, der skal stå for at indeholde A-skat på den ansattes vegne løbende gennem indkomståret. Det forventes, at dette vil medføre færre restskatter for borgere med frie goder.

Forslaget medfører desuden, at der sammenlignet med løn og vederlag opnås mere neutral skattemæssig behandling af de nævnte frie goder, som en følge af at de ophører med at være B-indkomster. Ved B-indkomster ses der bort fra de første 5.000 kr. om året på grund af det skattefrie B-indkomst beløb. En lønforhøjelse på 6.000 kr., der gives som løn, kan derfor udløse en højere skat end en, der gives ved, at arbejdsgiveren stiller fri telefon til rådighed til en værdi af 6.000 kr. om året. Efter forslaget vil der i begge tilfælde være tale om en A-indkomst, og det vil derfor udløse den samme skat.

Gældende ret

Efter gældende ret er udgangspunktet i § 13, stk. 1, at goder er skattepligtige for modtager på samme måde som andre indkomster. Godet skal ansættes til den værdi, som det ville koste den skattepligtige selv at erhverve godet (handelsværdien), idet dette repræsenterer den *sparede udgift* for den skattepligtige.

Skatteforvaltningen udsender i dag meddelelser, som er godkendt af Naalakkersuisut, og som indeholder vejledende skattemæssige ansættelser af en række goder. Disse ansættelser benyttes som udgangspunkt af skatteforvaltningen og de skattepligtige, men kan fraviges, f.eks. hvis den skattepligtige dokumenterer, at de faktiske udgifter til godet er anderledes. Ansættelserne fraviges endvidere af skatteforvaltningen, hvis den reelle værdi af godet står i åbenbart misforhold til det, der er indholdet i meddelelserne. F.eks. hvis arbejdsgiver har afholdt udgiften til, at en ledende medarbejder spiser på en luksuriøs restaurant hver dag, hvilket ligger udover det, der omfattes af fri kost begrebet i meddelelserne. I dette tilfælde er det den reelle værdi af restaurationsbesøgene, som er skattepligtig.

Ved fri logi og fri kost sondres i meddelelserne mellem satser, der gælder som en hovedregel, og dernæst en særregel med lavere satser for fri kost og fri logi, der omfatter ”personer uden for kommunal inddeling m.m.”

Personer uden for kommunal inddeling m.m. omfatter reelt 3 persongrupper:

- Ansatte i områder uden for kommunal inddeling (dog ikke ansatte i Pituffik).
- Ansatte i virksomheder, der arbejder med forundersøgelse og udvinding af råstoffer i henhold til tilladelser efter inatsisartutlov om mineralske råstoffer og aktiviteter af betydning herfor.
- Personer, der er ansat i visse større anlægsprojekter, der udføres for en kommune eller selvstyret, og hvor de ansatte ikke må benytte den midlertidige beboelse i de arbejdsfri perioder. Det er et krav, at anlægsprojektet overstiger 500 mio. kr. i anlægssum.

For denne persongruppe, samt ansatte i Pituffik, gælder desuden, at fri rejser kun beskattes med 2.000 kr. pr. frirejse.

Forslaget – hovedlinjerne i ændringerne

Forslaget indebærer, at værdien af frirejser, fri bolig, fri kost, fri logi, fri telefon og frit internet lovfæstes. Det foreslås dernæst, at disse goder, samt fri bil, overgår til at være A-indkomster.

Den skattemæssige behandling af disse goder vil fremover følge lovens bestemmelser, så længe de faktiske forhold kan henføres under bestemmelserne.

I nogle tilfælde sker der desuden en ajourføring af opgørelsesmetoden. Dette er f.eks. tilfældet for ansættelsen af fri bolig, hvor opgørelsesmetoden har gjort, at de skattemæssige ansættelser ikke har fulgt med prisudviklingen.

Det må forventes, at der kan være tilfælde, hvor de foreslåede satser afviger en del fra de faktiske forhold. Dette er der søgt taget højde for således, at det i nogle tilfælde vil være muligt at indhente en godkendelse fra skatteforvaltningen til, at værdien ansættes på et lavere niveau, såfremt værdien af goderne i fri handel er 20 pct. lavere end værdierne i loven. Omvendt kan skatteforvaltningen forhøje værdierne, såfremt værdierne af de pågældende goder er mere end 20 pct. højere end de fastsatte værdier. Spændet på plus/minus 20 pct. indebærer, at mindre afvigelser ikke er tilstrækkelige til at begrunde en fravigelse af de fastsatte værdier.

Satsregulering

Det foreslås, at satserne for fri bolig, frirejser, fri vakant eller prævakant bolig, fri kost og fri logi reguleres med satstilpasningsprocenten, således at værdiansættelserne af goderne følger med udviklingen i lønninger og dermed ikke bliver udhulet med tiden, hvilket ville føre til en mindre neutral beskatning. At satserne reguleres, er i overensstemmelse med gældende praksis, da de fleste satser årligt har været reguleret ved de årlige meddelelser fra skatteforvaltningen. Det foreslås desuden, at satserne for fri bil reguleres med satstilpasningsprocenten. Dette var oprindeligt ikke en del af høringen af forslaget. Men de ovenfor beskrevne hensyn gør sig også gældende i forhold til fri bil, hvorfor forslaget på dette punkt er tilrettet efter høringsperiodens udløb.

Det foreslås, at frit internet og fri telefon ikke omfattes af den automatiske satsregulering. Når der i fremtiden bliver behov for at regulere disse satser, må dette således ske ved en lovændring. For så vidt angår fri telefon har denne sats hidtil ikke været reguleret efter pris- og lønudviklingen. Forslaget har ikke til formål at ændre på dette. For så vidt angår fri telefon og frit internet hænger dette sammen med, at priserne for teleydelser reelt er faldet over en årrække, hvorfor en automatisk regulering af disse satser ville medføre en for høj skattemæssig værdi.

Det foreslås, at særreglen for ansættelsen af værdien af fri kost, fri logi og frirejser for personer uden for kommunal inddeling m.m. ophæves. Det er uklart, hvad den oprindelige begrundelse for særreglen var. Der har sandsynligvis været tale om et forsøg på at tage hensyn til forskelle i standarder for kost og indkvarteringsforhold på forskellige lokaliteter. Men reglen fremstår i dag mindre velbegrunderet, idet det næppe er entydigt, at ansatte på netop disse lokaliteter eller erhvervsområder har en lavere kvalitet af indkvarteringsforhold og kost end andre grupper på arbejdsmarkedet. Det foreslås derfor, at denne sondring udgår, og at satserne for fri logi og fri kost samles i én sats.

For en nærmere beskrivelse af de konkrete forslag henvises der til nedenstående gennemgang.

2.3.1. Frirejser – gældende ret

Frirejser omfatter den situation, hvor en ansat får betalt en rejse af arbejdsgiver, og hvor formålet med rejsen er den ansattes afholdelse af ferie eller tilsvarende privatformål.

Frirejser er skattepligtige, jf. § 13, stk. 1. Dog er 1 feriefrirejse om året skattefri, jf. § 34, stk. 1, nr. 15, såfremt den sker efter de for tjenestemænd gældende regler.

Rejser, der både har et privatformål og et erhvervmæssigt formål, anses som udgangspunkt ikke for frirejser. Dette gælder dog kun, såfremt det reelt var det erhvervmæssige formål, der var afgørende for, at rejsen blev gennemført.

Arbejdsgiverens afholdelse af udgifter til frirejser for andre end den ansatte, f.eks. den ansattes ægtefælle eller børn, vil som udgangspunkt være skattepligtig for den ansatte, medmindre der er tale om en feriefrirejse, jf. § 34, nr. 15, eller til- eller fratrædelsesrejse.

Værdien af frirejser er i indkomståret 2021 i henhold til meddelelse nr. 133 af 6. oktober 2020, ansat til:

- 17.300 kr. pr. frirejse pr. person.
- 8.650 kr. pr. barn på 2-11 år.
- 1.730 kr. pr. barn under 2 år.

Såfremt udgiften er mindre end de anførte satser, beskattes kun den reelle pris på rejsen. Såfremt der er egenbetaling fra den ansatte, fratrækkes denne de faktiske udgifter for frirejsen (prisen). Værdien af frirejsen kan dog ikke overstige de fastsatte satser.

Satserne tilskynder til, at værdien af en frirejse selvangives, såfremt den reelle udgift er lavere end satserne. Hvis ikke den reelle udgift oplyses, gennemføres beskatningen nemlig efter de i meddelelsen fastsatte satser. Satserne indeholder desuden en maksimumgrænse for værdien af en frirejse, hvilket hænger sammen med de store forskelle i rejsepriser i Grønland. Der har således været taget et hensyn til, at beskatningen af frirejser ikke skulle blive for høj for ansatte, der bor på lokaliteter med høje rejsepriser.

Skatteforvaltningen kan dog i nogle tilfælde, hvor der er tale om spekulation, usædvanligt høje rejseudgifter eller rejser, hvor der er indeholdt tillægsydelse i prisen, fravige de vejledende satser.

Som frirejser anses kun selve rejseudgifterne, såsom flybilletter og passagerafgifter, og udgifter til hotelophold, der er betinget af rejseplanen, f.eks. på grund af ventedage mellem afgang.

Tillægsydelse f.eks. i form af arbejdsgiverens betaling af hotelophold under rejsen, på destinationen eller restaurationsbesøg, billeje, turist oplevelser m.m., omfattes ikke af frirejse begrebet og vil som udgangspunkt være skattepligtig, og skal indberettes til

skatteforvaltningen som almindelig A-indkomst. Tillægssydelse er desuden ikke omfattet af maksimumgrænserne i meddelelsen.

Satserne i meddelelsen gælder desuden kun for rejsen, der er fra et tjenestested til et bestemmelsessted i Grønland og retur. Eller fra et tjenestested i Grønland til København og retur. Denne afgrænsning af rækkevidden har baggrund i afgrænsningen af feriefrirejser i de regler, der gælder for tjenestemænd.

2.3.2. *Frirejser – forslaget*

Forslaget indebærer ændringer i forhold til nugældende praksis for behandlingen af delvise frirejser. Med en delvis frirejse menes en rejse, hvor der både er et reelt erhvervmæssigt og et privat formål med rejsen.

Den nuværende praksis om beskatning af frirejser fremstår til en vis grad begrundet i, at visse dele af arbejdsmarkedet historisk har benyttet såkaldt ”tilkaldt arbejdskraft”.

Den nuværende retstilstand er dog formodentligt også til dels begrundet i landets størrelse beliggenhed og infrastruktur, hvor mange ansatte (både herboende og udefrakommende) ikke uden betydelige udgifter kan besøge familie i f.eks. deres hjemby.

Reglerne indebærer bl.a., at der ikke sker beskatning i tilfælde, hvor ansatte i sammenhæng med arbejdsrelaterede rejser afholder ferie. De ansatte opnår herved en skattemæssig fordel. Fordelen er størst for medarbejdere i det private eller offentlige, der har indflydelse på arbejdets tilrettelæggelse, og ved at tilrettelægge deres arbejdsrejser kan mindske deres egne private udgifter til ferierejser. Dette kommer dog også menige medarbejdere, der kan afholde ferie- eller afspadsering m.m. i forlængelse af en erhvervsrejse, til gode.

Denne skattebegunstigelse fremstår i dag af flere årsager mindre velbegundet.

For det første er der sket en normalisering af arbejdsmarkedet og levevilkårene i Grønland i forhold til omverden. Det er eksempelvis normalt, at personer kan flytte mellem Grønland og udlandet og arbejde i både projektstillinger og tidsubegrænsede stillinger. Det er ligeledes normalt, at personer flytter fra et bosted i Grønland til et andet. Der er således ikke grund til at videreføre den skattemæssige begunstigelse af delvise frirejser.

For det andet er der ikke en samfundsøkonomisk begrundelse for at give skattesubsidier til delvise frirejser, der i mange tilfælde fører til at ansatte tager på ferie uden for Grønland. Sådanne ferier uden for Grønland formodes desuden at tilskynde til at udskyde et privatforbrug indtil ferien, hvilket kan bidrage til, at forbrug placeres uden for Grønland. Det foreslås, at ved rejser, der har et kombineret erhvervmæssigt og privat formål, skal den private andel af rejseudgifterne medregnes til den skattepligtige indkomst for lønmodtageren.

Sådanne rejser befinder sig i et grænseland mellem at være erhvervsmæssige og private. Efter de gældende regler vil spørgsmål, om der skal ske beskatning, afhænge af en vurdering af hovedformålet med rejsen. Denne afgørelse vil blive baseret på de konstaterbare faktorer, såsom rejsens indhold, tidsmæssige udstrækning og destination. Gældende ret kan derfor være forbundet med et betydeligt skøn. Efter gældende ret kan personer, der i dag tager på ferie i tilknytning til en tjenesterejse, principielt ende med at blive beskattet af hele værdien af rejsen, hvis det vurderes at rejsens hovedformål var ferie, og at det erhvervsmæssige formål var af mindre betydning. Forslaget kan i disse tilfælde bidrage til en mere rimelig beskatning, idet det kun er den forholdsmæssige andel af rejseudgifterne, der beskattes.

Hovedformålet med forslaget er at fastsætte en norm for, hvornår en delvis frirejse beskattes, såfremt privatelementet har et tilstrækkeligt væsentligt omfang. Det foreslås, at hvis det private indhold overstiger 5 sammenhængende dage, som kan bestå af feriedage og afspadsering m.v., skal rejsen anses for en skattepligtig delvis frirejse. Det samme skal gælde såfremt mindst 50 procent af rejsedagene anvendes til private formål, og at den skattepligtige værdi heraf overstiger 1.000 kr.

Forslaget finder anvendelse uanset om der er tale om en direktør, en medarbejder, som har indflydelse på rejsernes tidsmæssige placering og destination, eller om der er tale om en menig medarbejder, der ikke har en tilsvarende indflydelse. Det afgørende er, om opholdsdagene bruges til private formål i et omfang, som overstiger de førnævnte grænser.

Såfremt der foreligger en skattepligtig delvis frirejse, gennemføres beskatningen baseret på, hvor stor en andel af rejsen i hele dage, der anvendes til private formål, såsom ferie, orlov eller afspadsering.

En delvis frirejse skal ligeledes kunne absorberes af den 1 årlige skattefrie feriefrirejse efter § 34, stk. 1, nr. 15, såfremt denne ikke er udnyttet af den skattepligtige. Såfremt den skattepligtige i et år både har en delvis frirejse og en (ren) feriefrirejse, må den ansatte vælge, hvilke af rejserne, der skal anses for at være feriefrirejsen. Den anden rejse må således beskattes som enten en delvis frirejse eller feriefrirejse.

De rejser, der gennemføres i rent erhvervsmæssigt øjemed, er fortsat skattefrie for modtager.

De situationer, hvor en arbejdsgiver m.v. afholder den ansattes rejseudgifter, kan omfatte mange forskellige enkelttilfælde, hvorfor det kan være vanskeligt at udforme regler, der rammer alle situationer korrekt, og som ikke i nogle tilfælde efterlader huller, som kan udnyttes, eller som i andre situationer kan medføre en urimelig beskatning. Hvis erfaringerne med regelsættet skulle vise, at dette er tilfældet, vil der være behov for efterfølgende at tilpasse reglerne.

Rejser fra midlertidige arbejdssteder m.v.

Det foreslås desuden, at rejser, der sker fra den ansattes *sædvanlige bopæl* til et *midlertidigt arbejdssted* eller til et *fast arbejdssted*, som den ansatte ikke må opholde sig på i arbejdsfri perioder, beskattes med 2.000 kr.

Dette omfatter primært de tilfælde, der i dag efter gældende praksis beskattes med en fast sats på 2.000 kr. pr. rejse., f.eks. når det er tale om ansatte, der er omfattet af reglen om ansatte uden for kommunal inddeling m.m. samt ansatte på Pituffik.

Såfremt rejsen derimod er begrundet i arbejdstagerens interesse i at fortsætte med at bo i en by, der ligger langt fra et *fast tjenestested*, falder dette uden for bestemmelsen, og omfattes således af den almindelige regel om beskatning af frirejser.

Oversigt over ændringerne i hovedtræk:

	Gældende ret	Forslaget
Frirejser	<p>Frirejser ud over den 1 årlige feriefrirejse er skattepligtige</p> <p>Værdien er den afholdte rejseudgift, dog maksimalt 17.300 kr. 8.650 kr. pr. barn 2-11 år 1.730 kr. pr. barn under 2 år (2021 niveau)</p> <p>Ovenstående satser gælder dog kun for rejseudgifter til destinationer i Grønland og København. Andre destinationer end København kan anvendes, såfremt der er direkte flyafgang fra Grønland.</p>	<p>Frirejser ud over den 1 årlige feriefrirejse er skattepligtige</p> <p>Værdien er den afholdte rejseudgift, dog maksimalt 17.300 kr. 8.650 kr. pr. barn 2-11 år 1.730 kr. pr. barn under 2 år (2021 niveau)</p> <p>Ovenstående satser gælder dog kun for rejseudgifter til destinationer i Grønland og København. Andre destinationer end København kan anvendes, såfremt der er direkte flyafgang fra Grønland.</p> <p>Ved delvise frirejser, der sker både i erhvervmæssig og privat interesse, beskattes den private del af rejsen. Dette gælder dog kun såfremt:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Den private del af rejsen oversteg 50

		<p>procent af rejsen, eller</p> <ul style="list-style-type: none"> - Det private del af frirejsen overstiger 5 sammenhængende dage - Delvise frirejser beskattes dog kun såfremt værdien heraf udgør mere end 1.000 kr. pr. rejse <p>-</p>
Rejser til og fra midlertidige tjenestesteder m.m.	<p>Personer, der er</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ansatte i områder uden for kommunal inddeling - Ansatte i råstofprojekter - Ansat til anlægsprojekter for selvstyret og kommunerne over 500 mio. kr. - Ansat i Pituffik <p>Beskattes af 2.000 kr. pr. rejse.</p> <p>Den anførte satse omfatter kun frirejser mellem arbejdssted og den ansattes hjemsted.</p> <p>Gælder dog ikke 1 årlig feriefrirejse.</p>	<p>2.000 kr., såfremt rejsen sker mellem den ansattes sædvanlige bopæl og et midlertidigt tjenestested eller et fast tjenestested, som den ansatte ikke må opholde sig på i de arbejdsfri perioder.</p> <p>Gælder dog ikke 1 årlig feriefrirejse</p>
Til- og fratrædelsesrejser	Skattefri	Skattefri (Ingen ændring)
1 årlig feriefrirejse, jf. § 34, stk. 1, nr. 15.	Skattefri	Skattefri (Ingen ændring)

Satserne er efter høringen opdateret med satstilpasningsprocenten og er således i forslaget 2022 niveau. Ovenstående skema viser 2021 niveau.

2.3.3. Fri bolig, herunder prævankant og vakantbolig – gældende ret

Efter gældende ret beskattes værdien af fri bolig, herunder prævakant bolig, efter § 13, stk. 1, samt § 19 a. Værdien af fri bolig opgøres efter skatteforvaltningens meddelelser. For indkomståret 2020 sker beskatning efter meddelelse nr. 135 af 6. oktober 2020.

Reglerne i meddelelsen svarer til principperne i reglerne for lejefastsættelse for offentligt ejede boliger i landstingslov om leje af boliger. Der er dog flere afvigelser mellem disse forskellige regelsæt.

Værdien af fri bolig fastsættes på baggrund af et driftsbidrag og kapitalafkast.

Driftsbidraget opgøres efter boligarealet i m² ganget et fast driftsbidrag, der er afhængigt af om der er tale om enfamilie- og dobbelthuse eller flerfamiliehuse.

Kapitalafkastet opgøres som 1,5 procent af anskaffelses- eller opførelsessummen på ejendommen tillagt renoverings-, ombygnings- og forbedringsudgifter. Dog kan opførelsessummen ikke overstige 15.000 kr. pr. m² og kan ikke være lavere end 7.000 kr. pr. m². Såfremt anskaffelsessummen udgør mindre end 7.000 kr., kan anskaffelsessummen reduceres med 1.000 kr. for hver af 6 installationsgrupper, såsom vandskyllende toilet eller bad, der mangler i boligen. Anskaffelsessummen kan således mindst være 1.000 kr. pr. m², såfremt alle 6 installationsgrupper mangler.

Hvis rådighed over boligen inkluderer hel eller delvis vederlagsfri rådighed over inventaret i boligen, ansættes værdien af dette baseret på antal rum og faste satser, såfremt inventaret svarer til standarden i Selvstyrets møblerede boliger. Såfremt inventarstandarden afviger fra denne standard, ansættes værdien til 10 procent af inventarets anskaffelsespris.

2.3.4. Fri bolig, herunder prævakant og vakantbolig – forslaget

Forslaget har overordnet til formål at bibeholde den nugældende praksis, idet der dog foreslås ændringer i opgørelsen af kapitalafkastet og i ansættelsen af værdien af fri rådighed over inventar.

Det foreslås, at loftet for anskaffelsessummen hæves til 35.000 kr. pr. m², hvilket vil medføre, at den skattemæssige ansatte værdi kommer i bedre overensstemmelse med handelsværdien. Den nuværende maksimumgrænse på 15.000 kr. pr. m² ved opgørelsen af kapitalafkastet medfører, at personer, der får stillet nyopførte eller mere dyre boliger til rådighed, beskattes meget lempeligt.

På baggrunden af høringssvarene er forslaget på dette punkt ændret. Det foreslås, at loftet gradvist hæves til 35.000 kr. pr. m² over en 3-årige periode. Formålet med at introducere ændringen gradvist er at minimere de økonomiske konsekvenser, som forslaget måtte have for det private erhvervsliv, f.eks. som en følge af højere lønkrav.

Eksempel 1:

En lejlighed på 100 m² med en anskaffelsessum på 2,5 mio. kr. Efter gældende ret udgør kapitalafkastet (15.000 x 100 m² x 1,5 pct. =) 22.500 kr., da kvadratmeterprisen 25.000 kr. pr. m² overstiger 15.000 kr. pr. m². Forslaget vil medføre, at kapitalafkastet øges med 15.000 kr. til (2.500.000 x 1,5 pct. =) 37.500 kr.

Eksempel 2:

Et hus på 80 m² med en anskaffelsessum på 1.120.000 kr. Efter gældende ret udgør kapitalafkastet (14.000 x 80 m² x 1,5 pct. =) 16.800. Eksemplet viser, at beskatningen ikke ændrer sig som følge af lovforslaget, når der er tale om ældre eller prisbillige boliger, idet kvadratmeterprisen er under 15.000 kr.

Nedenfor ses virkningen af forslaget på den samlede ansættelse af værdi af fri bolig ved en bolig på 80 m², som har forskellige anskaffelsessummer.

	Værdi af fri bolig, bolig på 80 m²			
Anskaffelsespris	1.000.000	1.500.000	2.000.000	2.500.000
Pris pr m²	12.500	18.750	25.000	31.250
	Gældende regler			
Driftsbidrag (501 kr. pr. m ²)	40.080	40.080	40.080	40.080
Kapitalafkast	15.000	18.000	18.000	18.000
Ansættelse år	55.080	58.080	58.080	58.080
Pr. måned	4.590	4.840	4.840	4.840
	Forslaget			
Driftsbidrag (501 kr. pr. m ²)	40.080	40.080	40.080	40.080
Kapitalafkast	15.000	22.500	30.000	37.500
Ansættelse år	55.080	62.580	70.080	77.580
Pr. måned	4.590	5.215	5.840	6.465
Forskel år	0	4.500	12.000	19.500
Forskel måned	0	375	1.000	1.625

Ovenstående skema viser 2021 niveau for sammenligneligheden. Driftsbidragssatserne er efter høringen opdateret med satstilpasningsprocenten og er således i forslaget 2022 niveau.

Den skattemæssige behandling skal ses i sammenhæng med, at huslejudgifterne til at leje en moderne bolig på 100 m² på det private boligudlejningsmarked i Nuuk og andre større byer typisk kan udgøre 8.000-12.000 kr. månedligt. Den skattemæssige ansættelse nærmer sig, men svarer fortsat ikke til markedsværdien i mange tilfælde, hvorfor der fortsat er en vis skattemæssig begunstiggelse ved at få en bolig stillet til rådighed af en arbejdsgiver.

I nogle tilfælde betaler den ansatte delvist for at have bolig til rådighed. Såfremt denne betaling er mindre end den skattemæssige værdi af fri bolig, fragår egenbetalingen ved opgørelsen af beskatningen af fri bolig.

I nogle tilfælde kan arbejdsgiver og arbejdstager have aftalt, at den ansatte betaler en husleje, der svarer til den skattemæssige værdi af fri bolig. I dette tilfælde undgår den ansatte at blive beskattet af fri bolig. I disse tilfælde kan forslaget føre til, at der kan blive tale om delvis fri bolig til rådighed, såfremt anskaffelses- eller opførelsessummen af boligen overstiger 15.000 kr. pr. m². Alternativt må huslejen (egenbetalingen) hæves, indtil den er på niveau med den skattemæssige værdi af den fri bolig.

Fri bolig omfattes desuden af forslaget § 19 a, stk. 9, hvorefter den opgjorte skattemæssige værdi i enkeltsager kan fraviges, såfremt det godtgøres, at markedsværdien af huslejen er 20 % lavere end den skattemæssige værdi.

Det foreslås desuden, at værdien af vederlagsfri rådighed over inventar i en bolig gøres mere simpel. Den årlige værdi af rådighed over inventar fastsættes til 5 procent af ansættelsen af værdien af fri bolig. Der lægges i den forbindelse vægt på, at værdien af inventaret typisk vil være afspejlet i størrelsen af boligen og hvor nyopført og moderne en bolig, der er tale om.

Vakant og prævakant bolig

Prævakant og vakantboliger er midlertidige boliger, som ansatte, der har ret til en personalbolig, anvendes, hvis der ikke er en personalebolig til rådighed. Det er et krav, at den ansatte skal fraflytte vakantboligen indenfor en kort frist, når der kommer en personalebolig til rådighed.

Efter gældende ret fastsættes satsen for fri vakant og fri prævakant bolig på samme måde som fri bolig.

Det foreslås, at der indføres standardsatser for prævakant og vakantboliger i det offentlige. Formålet med standardsatserne er at gøre den skattemæssige behandling mere simpel, samt understøtte formålet om at gøre værdien af fri vakant og prævakant bolig til en A-indkomst. Desuden er hensigten, at satsen skal tage hensyn til det forhold, at de ansatte i vakant og prævakant boliger skal tåle, at vakantboligen skal fraflyttes med kort varsel.

Det foreslås, at satsen fastsættes skematisk baseret på antallet af rum i boligen:

Antal rum	Skattemæssig værdi pr. måned
Pr. rum eller værelse med delte køkken- eller badefaciliteter	1.000 kr. pr. rum
Selvstændige boliger med 1-2 rum	2.000 kr.
Selvstændige boliger med 3 rum	2.500 kr.
Selvstændige boliger med 4 rum	3.500 kr.
Selvstændige boliger med 5 rum eller derover	4.500 kr.

Med selvstændig bolig menes en bolig, der udgør en enhed med rådighed over bad, køkken og toilet.

Satsen inkluderer fri rådighed over inventaret i ejendommen.

2.3.5. Fri logi - gældende ret

Ved fri logi forstås, at en person i forbindelse med et ansættelsesforhold vederlagsfrit stilles et værelse, hybel (værelse med thekøkken) eller lignende til rådighed.

Fri logi dækker også de tilfælde, hvor en ansat bor i en bolig, der er stillet til rådighed af en arbejdsgiver, men hvor der også bor andre i boligen, der ikke er medlemmer af den ansattes familie. Det omfatter f.eks. indlogering med fælles køkken- og badefaciliteter.

Værdien af fri logi ansættes til 17.100 kr. for indkomståret 2021 i henhold til meddelelse nr. 133 af 6. oktober 2020. Denne sats gælder også for personer ansat i Pituffik.

For personer omfattet af den ovenfor beskrevne persongruppe uden for kommunal inddeling m.m., udgør værdien dog kun 12.600 kr. årligt.

2.3.6. Fri logi – forslaget

Det foreslås, at der indføres én sats for fri logi.

Satsen fastsættes til 17.500 kr. årligt i 2022. Dette svarer til satsen for 2021 reguleret med satstilpasningsprocenten.

Såfremt der er tale om en indkvartering af en ringere standard, f.eks. at indkvartering består i en foreløbig teltlejr, kan værdien heraf nedsættes af skatteforvaltningen, såfremt det kan godtgøres, at markedsværdien er 20 % mindre end standardsatsen.

2.3.7. Fri kost – gældende ret

Værdien af fri kost fastsættes årligt ved meddelelser. For indkomståret 2021 er satserne fastsat i meddelelse nr. 133 af 6. oktober 2020.

Som beskrevet ovenfor sondres der ved beskatningen af fri kost mellem personer uden for kommunal inddeling m.m. og alle andre.

Der henvises til oversigten nedenfor for et overblik over satserne.

2.3.8. Fri kost - forslaget

Forslaget har overordnet til formål at bibeholde den nugældende praksis, idet der dog foreslås, at der fastsættes en sats i loven, der gælder alle, der modtager fri kost i et tjenesteforhold. Det

foreslås dernæst, at satserne niveaumæssigt fastsættes således, at de ligger imellem de hidtil gældende satser.

Gældende ret (2021 niveau)	Forslaget (2022-niveau)
Udgangspunktet Fri kost pr. år 36.800 kr. Fuld kost 105 kr. pr. dag Delvis fri kost (2 måltider) 78 kr. pr. dag Delvis fri kost (1 måltid) 59 kr. pr. dag	Alle (Fri kost pr. år 29.200 kr.) Fuld kost 80 kr. pr. dag Delvis fri kost (2 måltider) 59 kr. pr. dag Delvis fri kost (1 måltid) 45 kr. pr. dag
Personer uden for kommunalinddeling m.m. <ul style="list-style-type: none"> - Ansatte i områder uden for kommunal inddeling (eksl. Pituffik) - Ansatte i råstofprojekter - Anlægsprojekter for selvstyret og kommunerne over 500 mio. kr. Fri kost pr. år 27.400 kr. Fuld kost 75 kr. pr. dag Delvis fri kost (2 måltider) 60 kr. pr. dag Delvis fri kost (1 måltid) 44 kr. pr. dag	

2.3.9. Fri telefon – gældende ret

Fri telefon omfatter en ansats adgang til vederlagsfrit at benytte en eller flere telefoner. Selvom den ansatte får stillet flere telefoner til rådighed, f.eks. en mobiltelefon og en fast telefon i hjemmet, beskattes vedkommende kun af 1 fri telefon.

Fri telefon inkluderer frit forbrug af data på telefonen.

Værdien af fri telefon ansættes til 6.000 kr. for indkomståret 2021 i henhold til meddelelse nr. 133 af 6. oktober 2020. Ansættelsen er dog højst den af arbejdsgiveren faktiske afholdte udgift.

2.3.10. Fri telefon– forslaget

Forslaget har overordnet til formål at bibeholde den nugældende praksis, idet det dog foreslås, at værdien af fri telefon ansættes til 6.000 kr. årligt (2022 niveau) uanset, hvad den faktiske udgift fra arbejdsgiveren har været til fri telefon. Formålet med dette er at gøre reglerne mere simple.

Forslaget indebærer derudover en uændret videreførelse af praksis.

2.3.11. Frit internet– gældende ret

Privat benyttelse af en internetforbindelse, der stilles til rådighed af den skattepligtiges arbejdsgiver, er et formuegode som beskattes, jf. § 13, stk. 1.

Frit internet omfatter, at internetforbindelsen f.eks. er til rådighed på ansattes bolig eller privat adresse. Den ansattes private brug af internetforbindelser på arbejdspladsen beskattes ikke.

Beskatningen sker i dag i henhold til meddelelse nr. 93 af 12. oktober 2015. Den skattemæssige værdi ansættes til den faktiske udgift, som arbejdsgiveren har betalt for den ansattes internetadgang.

Er internetforbindelsen udelukkende til arbejdsmæssigt brug, beskattes den ansatte ligeledes ikke heraf. Bruger den ansatte alligevel internetforbindelsen privat, skal den ansatte beskattes af frit internet.

Såfremt benyttelsen af internettet omfatter både privat og erhvervmæssig anvendelse af internettet, skal der foretages en skønsmæssig fordeling af den private anvendelse. I fravær af dokumentation lægges det til grund, at 80 procent af anvendelsen er privat.

2.3.12. Frit internet– forslaget

Forslaget indebærer væsentlige ændringer af den skattemæssige behandling af frit internet.

Det foreslås, at der lovfæstes en fast sats med henblik på at gøre skatteansættelsen mere simpel. Det foreslås, at satsen fastsættes til 6.000 kr. årligt, og at ansættelsen således er uafhængig af, hvad arbejdsgiverens udgifter til internet har været.

Det foreslås desuden, at beskatningen sker uafhængigt af fordelingen mellem den private og en erhvervmæssige benyttelse. Så længe internettet kan benyttes privat, skal der ske beskatning af frit internet.

Baggrunden for forslaget er, at fordelingen, der i henhold til gældende ret skal foretages mellem privat og erhvervmæssig brug, i praksis er forbundet med et betydeligt skøn. Det forhold, at den ansatte *også* kan eller skal benytte internetadgangen erhvervmæssigt, medfører ikke, at den private rådighed har en ringere værdi, da værdien består i en sparet privatudgift. Udbredelsen af bredbånd medfører desuden, at den månedlige pris ikke er afhængig af, hvor meget data der er anvendt henholdsvis i arbejdsøjemed og privat.

Fordelingen mellem en privat og erhvervmæssig anvendelse har derfor reelt kun betydning, såfremt der er tale om en specielt dyr internetforbindelse, da værdien i dette tilfælde kunne overstige, hvad den ansatte ville have af udgift til internet, såfremt forbindelsen udelukkende skulle dække vedkommendes private behov.

Forslaget kan måske medvirke til at øge udbredelsen af medarbejderinternet, hvilket fra et samfundsmæssigt synspunkt kan være ønskelig, da der, bl.a. grundet COVID-19, kan være ønske om at øge udbredelsen af hjemmearbejdspladser.

2.4. Den skattemæssige værdi af fri bil

Den skattemæssige værdi af fri bil foreslås forhøjet med den generelle pris- og lønstigning, der har været i perioden siden den seneste ændring, der fik virkning fra 1. januar 2010. Forhøjelserne omfatter tilfælde, hvor en bil er stillet til rådighed for den skattepligtiges private benyttelse af en arbejdsgiver som led i et ansættelsesforhold eller som led i en aftale om ydelse af personligt arbejde i øvrigt m.v.

Den skattemæssige værdi af fri bil blev senest reguleret ved Inatsisartutlov nr. 3 af 30. november 2009. Den skattemæssige værdi af fri bil reguleres i henhold til den generelle pris- og lønstigning, der har været i perioden siden den seneste ændring, der fik virkning fra 1. januar 2010.

For mange skatteydere vil det være mere attraktivt at få en bil stillet til rådighed af arbejdsgiveren frem for at investere i egen bil. Dette skyldes flere forhold: For det første slipper den ansatte for at afholde udgifterne til bilens anskaffelse, drift, forsikring og vedligeholdelse af sin lønindkomst. For det andet er fri bil i dag B-indkomst, hvorfor der er et fradrag på 5.000 kr. årligt på grund af det skattefrie B-indkomst beløb. Desto større forskellen er mellem beskatningsniveauet for almindelig lønindkomst henholdsvis personalegoder, herunder fri bil, desto større er incitamentet til at modtage lønnen i form af lavt beskattede personalegoder.

Forslaget har til formål at sikre, at beskatningsniveauet for fri bil i højere grad tilnærmes beskatningsniveauet for almindelig lønindkomst og reguleres i tråd med pris – og lønstigninger for perioden. Efter forslaget bliver fri bil desuden gjort til en A-indkomst.

2.5. Beskatning af gevinster fra fordringer - Ændring af mindsterenten

Fysiske personer er som udgangspunkt ikke skattepligtige af gevinster, der opstår ved indfrielse eller afståelse af fordringer, medmindre fordringen er erhvervet i nærings eller -spekulationsøjemed, jf. § 34, nr. 2. Personer er derimod skattepligtige af renteindtægterne fra fordringer. Fordringer omfatter i dette tilfælde obligationer og gældsbreve m.v.

For at undgå at renterne konverteres til en kursgevinst, som vil være skattefri for kreditor, indeholder § 18 krav om en mindsterente. Mindsterentekravet indebærer, at forrentningen af en fordring mindst skal være over mindsterenten, for at en kursgevinst ved indfrielse er skattefri. Hvis fordringen forrentes med en rentesats, der er lavere end mindsterenten, er en gevinst, der opstår ved indfrielse af fordringen, skattepligtig. Kravet til renten skal være opfyldt på stiftelsestidspunktet.

Mindsterentekravet blev oprindeligt indsat ved landstingslov nr. 19 af 3. november 1994 om ændring af dagældende landstingslov nr. 5 af 19. maj 1979 om indkomstskat. Det var hensigten at anvende en mindsterente, der var identisk med den danske mindsterentesats. Der blev i den forbindelse lagt vægt på den tætte tilknytning, der er mellem pengemarkederne i Danmark og Grønland.

Danmark har imidlertid efterfølgende ændret reglerne på området, hvilket har medført, at alle kursgevinster fra fordringer medregnes til den skattepligtige indkomst, såfremt de årlige kursgevinster overstiger et vist beløb. De danske skattemyndigheder er derfor holdt op med at anvende og offentliggøre en mindsterentesats.

Skatteforvaltningen har bibeholdt mindsterentesatsen uændret, hvilket også skal ses i sammenhæng med de sidste års lav-rentemiljø. Det er dog hensigtsmæssigt med en mere varig løsning.

En mulighed er – ligesom i Danmark – at gøre kursgevinster fra afståelsen eller indfrielsen af fordringer skattepligtige, uanset om de ligger over eller under et bestemt renteniveau. En sådan løsning er dog ikke hensigtsmæssig, da der - bortset fra nærings- og spekulationstilfælde - ikke er en beskatning af gevinster fra investeringer i andre sammenlignelige formuegoder, f.eks. aktier og investeringsforeningsbeviser. Dette ville medføre en uensartet beskatning, hvilket bl.a. kan medføre, at borgerne fravælger investeringer i obligationer af hensyn til at undgå beskatning, selvom obligationer traditionelt anses for en mere sikker investering end f.eks. aktier. En udvidelse af skattepligten for gevinster af fordringer bør derfor først gennemføres, hvis det sker som led i indførelsen af en sammenhængende beskatning af kapitalgevinster.

En anden mulighed er at indføre en ny metode for opgørelsen af mindsterentekravet. Mindsterentekrav burde principielt afspejle en given normal forrentning af fordringer på markedet, således at gevinsterne fra de fordringer, der forrentes lavere, er skattepligtig, ud fra en betragtning om at den lavere forrentning afspejler en konvertering af renteindtægter til kursgevinster. Denne løsning vil dog medføre, at skatteforvaltningen skulle indhente oplysninger om renteniveauet på obligationsmarkedet m.v. med henblik på at opgøre en rentesats. Dette medfører øgede administrative byrder og udgifter, der ikke står mål med bestemmelsens praktiske betydning, eller det provenu, der er forbundet med bestemmelsen.

Det foreslås derfor, at der i stedet anvendes en mindsterentesats, der er identisk med den danske standardrentesats. Standardrenten, der anvendes i Danmark til rentefradragsbegrænsning, skal afspejle det gennemsnitlige renteniveau, som selskaberne kan finansiere deres gæld til ved en kassekredit. Standardrenten kan dermed siges at være et acceptabelt alternativt grundlag for at fastsætte mindsterentekravet, da den afspejler det gennemsnitlige renteniveau på fordringer i erhvervslivet. Der lægges i den forbindelse fortsat vægt på, at de danske og grønlandske pengemarkeder er tæt forbundne.

Nedenfor er standardrenten som opgjort af de danske skattemyndigheder, sammenlignet med den nugældende mindsterentekrav, som er fastsat af skatteforvaltningen.

År	Standardrenten	Mindsterenten (skatteforvaltningen)
2015	3,4 pct.	2 pct.
2016	3,2 pct.	2 pct.
2018	2,9 pct.	2 pct.
2019	2,7 pct.	2 pct.
2020	2,5 pct.	2 pct.
2021	2,3 pct.	2 pct.

Mindsterentekravet vil på sigt følge udviklingen i standardrenten.

Ændringen vil have virkning for fordringer, der stiftes efter bestemmelsens ikrafttrædelse.

2.6 Lovfæstelse af forskellige fradragssatser m.m.

Det foreslås at niveauet af de skattemæssige fradrag, der hidtil er fastsat ved årlige inatsisartutbeslutninger, fastsættes direkte i lovtæksten.

Det foreslås desuden, at den fælleskommunale skatteprocent fastsættes i loven.

Gældende ret

Efter gældende ret fastsættes størrelsen på personfradraget, standardfradraget, det skattefrie B-indkomst beløb og det faste fradrag for begrænset skattepligtige af Inatsisartut under en samling i første halvdel af året forud for det pågældende kalenderår. Dette følger af § 2, stk. 6, §, 20, stk. 2, § 21, stk. 2 og § 67, stk. 1.

- Personfradraget har for årene 1975 til 1986 været fastsat til kr. 20.000. For 1987 blev fradraget hævet til 35.000 kr., som led i en skatteform, hvilket holdt til 1991. I 1992 blev fradraget hævet til 40.000 kr., som led i en skatteomlægning. I 2005 blev fradraget fastsat til 48.000 kr. igen som led i en skatteform. Personfradraget har siden da været uændret på kr. 48.000.
- Standardfradraget har for årene 1975 til 1989 været fastsat til kr. 4.000, for 1990 til 1998 til kr. 6.000, for 1999 til 2004 kr. 8.000 og for 2005 (skattereform) til 2021 været fastsat til 10.000 kr.
- Det skattefrie beløb for B-indkomst har for årene 1975 til 1992 været fastsat til kr. 4.000 og for 1993 til 2021 til kr. 5.000.
- Det faste fradrag for begrænset skattepligtige har for årene 1975 til 2021 været fastsat til kr. 1.000.

- Den fælleskommunale skatteprocent blev i 2005 hævet fra 4 til 6 procent, som led i en skattereform. I perioden 2005-2021 har den været 6 procent.

Forslaget

Det foreslås, at følgende fradrag m.m. lovfæstes med følgende satser for indkomståret 2023 og frem:

- Personfradrag 48.000 kr.
- Standardfradrag 10.000 kr.
- Skattefrie B-indkomst beløb 5.000 kr.
- Fradrag for begrænset skattepligtige 1.000 kr.
- Fælleskommunale skat 6 procent

Satserne svarer til de satser, der har været gældende for indkomstårene 2005-2022.

Baggrunden for forslaget er, at disse fradrag m.m. kun sjældent har været ændret. Der synes på den baggrund at være tale om en opgave af overvejende formel karakter, som resulterer i en øget arbejdsbyrde for såvel Inatsisartut som Naalakkersuisut. Formålet er desuden at skabe øget klarhed for borgerne om fradragenes m.m. størrelse, ved at de fremgår direkte af lovteksten.

Det konstateredes under høringen af lovforslaget, at de samme betragtninger, som beskrevet ovenfor, gør sig gældende i forhold til den fælleskommunale skatteprocent. Forslaget er derfor efter høringen blevet udvidet til at omfatte lovfæstelse af denne, og kommunerne er i en separat skrivelse blevet hørt om ændringen, som supplement til høringen af lovforslaget.

Det foreslås, at Inatsisartut bemyndiges til ved vedtagelse af en inatsisartutbeslutning at ændre personfradraget til et andet niveau end det, som følger af loven. En sådan beslutning skal i lighed med i dag, være vedtaget under en samling i første halvdel af året forud for det pågældende kalenderår.

Baggrunden for dette er, at personfradraget, i lighed med udskrivningsprocenterne, kan være et væsentligt økonomisk instrument for Inatsisartut til at regulere på det offentlige budgetbalance og husholdningernes økonomi m.v.

De øvrige fradragssatser, såsom standardfradraget og det skattefrie B-indkomst beløb, har en karakter af satser, der især er begrundet i et ønske om at undgå den administration, der vil være forbundet med at foretage korrektioner for og opkræve skatter, som en følge af små enkeltstående B-indkomster eller variationer i fradrag under 10.000 kr. årligt.

Såfremt der ikke er en sådan vedtagelse for et indkomstår er personfradraget det, der følger af loven. Såfremt det ønskes, at ændringen skal have virkning for de efterfølgende indkomstår,

skal Inatsisartut gennemføre dette ved en lovændring, f.eks. på en efterfølgende samling, eller Inatsisartut skal hvert år vedtage satsen indenfor den frist, der følger af loven.

2.7. Præcisering af frister for dokumentationspligt og foranstaltninger ved manglende opfyldelse

Med henblik på at sikre, at virksomhederne handler på armslængde vilkår jf. § 36 a, er virksomheder i medfør af lovens § 36 b, pålagt at;

- Oplyse om omfanget af transaktioner med kontrollerede parter. (oplysningspligt)
- Udarbejde dokumentation for, at handler m.v. med kontrollerede parter sker i overensstemmelse med armslængdeprincippet. (dokumentationspligt)
- Virksomheder med en omsætning på mindst 5,6 mia. kr. årligt er pålagt at udarbejde land-for-land rapporter.

Det fremgår af bemærkningerne til inatsisartutlov nr. 22 af 28. november 2018 om ændring af landstingslov om indkomstskat, at dokumentationen skal være udarbejdet, således at dokumentationen kan indsendes straks efter, at skatteforvaltningen har anmodet herom. Men der er ikke fastsat en frist for, hvornår dokumentationen skal indsendes. Virksomhederne har dog 60 dage til at indsende såkaldte database-undersøgelser, der er mere tidskrævende for virksomhederne at udarbejde.

Det kan være uhensigtsmæssigt, at der ikke er klare tidsfrister for dokumentationspligten, da det kan efterlade en uklarhed om, hvor hurtigt skatteforvaltningen kan kræve dokumentationen indsendt. Det foreslås derfor, at det i loven præciseres, at skatteforvaltningen kan fastsætte en frist for indsendelse af dokumentationen, men at denne frist ikke må være mindre end 60 dage.

Der er ikke hjemmel til at pålægge virksomheder, der ikke lever op til dokumentationspligten, og som ikke efter anmodning indsender denne dokumentationen indenfor en frist, foranstaltninger. Virksomhederne kan efter gældende regler i § 39 b, stk. 3, pålægges et skattetillæg efter § 19 i landstingslov om forvaltningen af skatter, der maksimalt kan udgøre 5.000 kr. Et sådan skattetillæg står imidlertid langt fra mål med den potentielle skatteomgåelse, der kan ske ved brug af transfer pricing metoder.

Transfer pricing dokumentationen er væsentlig for, at skatteforvaltningen kan kontrollere, om virksomhederne har opgjort den skattepligtige indkomst i overensstemmelse med armslængdeprincippet. Det foreslås derfor, at manglende opfyldelse af dokumentationspligten og for sen indsendelse af dokumentation skal kunne udløse foranstaltninger i form af bøder til landskassen. Det foreslås desuden, at manglede udarbejdelse af land-for-land rapporter skal kunne udløse foranstaltninger.

Ved fastlæggelse af bødeniveauet skal der lægges vægt på, at reglerne omfatter professionelle erhvervsvirksomheder, og at overtrædelser af pligten til at udarbejde og efter anmodning indsende tilstrækkelig transfer pricing dokumentation generelt kan være egnet til at unddrage det offentlige skat, hvilket er en skærpende omstændighed.

Bødeniveauet må fastlægges på baggrund karakteren af overtrædelsen og størrelsen af den virksomhed eller koncern, der skal pålægges en bødesanktion. Hvis overtrædelsen er begået af en virksomhed, der alene eller sammen med koncernforbundne virksomheder overstiger grænseværdierne i § 36 b, stk. 4, vurderes det, at et bødeniveau, der i udgangspunkt er 250.000 - 500.000 kr. er passende. Dette omfatter virksomheder som, alene eller sammen med koncernforbundne virksomheder, har over 250 beskæftigede og enten har en årlig samlet balance på mindst 125 mio. kr. eller en årlig omsætning på mindst 250 mio. kr.

For virksomheder, der er mindre end de førnævnte grænseværdier, vurderes et bødeniveau på 25.000 – 250.000 kr. at være passende afhængig af karakteren af overtrædelsen og virksomhedens størrelse. Disse virksomheder skal kun udlevere en begrænset transfer pricing dokumentation.

I begge tilfældet kan bødeniveauet dog konkret sættes højere, såfremt der er tale om mere grove eller gentagne overtrædelser af reglerne.

Det beskrevne bødeniveau har til formål at vejlede domstolene og sikre, at bøderne er effektive, forholdsmæssige og afskrækkende for alle virksomheder uanset størrelse. Der er tale om et foreslået grundlæggende bødeniveau, og bøden bør i øvrigt fastsættes ud fra en konkret vurdering. De vejledende bødesatser kan desuden anvendes af myndighederne i de tilfælde, hvor myndighederne skal afgive indstillinger til politiet eller anklagemyndighed vedrørende bødeniveauer.

Fastsættelse af foranstaltningen beror på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne bødeniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om fastsættelse af foranstaltninger i kriminallovens kapitel 24. Når bødeniveauet er fastlagt ved domstolene gennem førelse af en række prøvesager, vil sagerne kunne afsluttes administrativt af Skatteforvaltningen, jf. lovens § 106.

Endeligt forslås det, at manglende opfyldelse af oplysningspligten skal kunne udløse et skattetillæg på op til 5.000 kr. efter § 19 i landstingslov om forvaltning af skatter. Disse oplysninger anvendes til den indledende screening af, hvilke virksomheder, det kan være interessant at indhente transfer pricing dokumentation fra.

2.8. Acontoskat for selskaber og foreninger m.v.

Det foreslås, at der gives mulighed for, at selskaber og foreninger m.v. kan indbetale foreløbige selskabsskatter i form af acontoskat indbetalinger.

Gældende ret

Efter gældende ret skal selskaber og foreninger m.v. betale skatten i ligningsåret jf. § 27 i landstingslov om forvaltning af skatter. Skatten opkræves sammen med et skattetillæg på 6 procent. Selskaberne har ikke mulighed for at undgå skattetillægget ved at indbetale skatten tidligere end de frister, der følger af § 27.

Skattetillægget på 6 procent er udtryk for, at landskassen giver kredit til selskaberne, idet forfaldstidspunktet for betalingen af skatten er udskudt i forhold til indkomståret.

Landskassen løber desuden en risiko for, at kravet fortabes f.eks. hvis selskabet efterfølgende går konkurs.

Forslaget

Det foreslås, at der med § 85 a åbnes op for acontoskat fra selskaber. Acontoskat er en frivillig indbetaling, som selskabet kan foretage i løbet af indkomståret, og som sker med henblik på helt eller delvist at betale selskabsskatten for det pågældende indkomstår.

Det foreslås, at betalinger af acontoskat senest skal være foretaget d. 31. december i det pågældende indkomstår.

Der opkræves således som udgangspunkt kun et skattetillæg af den difference, der er, såfremt acontoindbetalingerne er mindre end den i ligningsåret opgjorte endelige selskabsskat. Såfremt der er indbetalt for meget acontoskat, tilbagebetaler skatteforvaltningen den overskydende skat. Den skattepligtige får ikke en godtgørelse for den for meget indbetalte acontoskat.

Fordelen for erhvervslivet ved at indbetale acontoskat består i, at selskaberne kan spare skattetillægget på 6 procent. Dette svarer til en lempelse af selskabsskatten på 1,5 procent, idet den samlede selskabsskat inklusive skattetillægget er 26,5 procent.

For landskassen medfører forslaget en provenuedgang fra skattetillægget. Fordelen for landskassen består i, at kravene på skatter fyldstgøres 10 måneder tidligere end i dag. Det formodes, at hovedparten af de selskaber, der vil benytte sig af adgangen til at indbetale acontoskat, vil være velkonsoliderede selskaber, i hvilket fald provenuedgangen ikke modsvares af en væsentlig reduktion af landskassens risiko. Henset til det nugældende renteniveau for indeståender i pengeinstitutter, vil landskassen blive pålagt en øget renteudgift som følge af lovforslaget, idet der tilskrives negativ rente på indeståender. Forslaget må i denne sammenhæng også ses begrundet i et ønske om at smidiggøre reglerne for private virksomheder.

2.9. Konsekvensrettelser i indkomstgrundlaget for beskæftigelsesfradraget

Ændringen vedrører indkomstgrundlaget for beskæftigelsesfradraget, der blev indført ved Inatsisartutlov nr. 41 af 2. december 2019 om ændring af landstingslov om indkomstskat. Indkomstgrundlaget for beskæftigelsesfradraget er med visse modifikationer baseret på opsparingsgrundlaget i inatsisartutlov om obligatorisk pensionsordning.

Forslaget har til formål at konsekvensrette henvisninger og tilpasse indkomstgrundlaget, således at det svarer til det, der følger af inatsisartutlov om obligatorisk pensionsordning.

2.10. Ændring til 12 årlige rater for B-skatter

Det foreslås, at der skiftes til 12 årlige opkrævninger for B-skatter fremfor i dag 10 opkrævninger.

Gældende ret

B-skat opkræves i løbet af indkomståret af erhvervsdrivende m.v. ved 10 årlige opkrævninger i månederne; januar, februar, marts, april, maj, juli, august, september, oktober og november, jf. § 83, stk. 3. Der sker således ikke opkrævninger i juni og december måned.

Formålet med de 10 rater skulle angiveligt være at tage hensyn til henholdsvis sommerferien og juletiden.

Den gældende § 83, stk. 3, svarer til den daværende § 44, stk. 3, i landstingslov nr. 5 af 19. maj 1979 om indkomstskat.

Forslaget

Ændringen til 12 opkrævninger i året har til formål at forsimple og sikre ensartethed i skatteforvaltningens opkrævning. Ændringen kan desuden understøtte overgangen til en løbende udbetaling af beskæftigelsesfradraget for de erhvervsdrivende.

Der er desuden lagt vægt på, at adgangen til onlinebankforretninger og netbetalinger er bedre, end de var på det tidspunkt, hvor reglerne blev udformet. At opkræve B-skat ved 10 årlige opkrævninger, fremstår derfor i dag mindre velbegrunderet.

Forslaget har ikke betydning for størrelsen af den foreløbig B-skat, der skal betales i året, idet denne fastsættes på baggrund af den skattepligtiges forskudsangivne forventede årsindkomst og fradrag m.m.

I forhold til den erhvervsdrivendes likviditetsstyring i året indebærer forslaget, at der fremover skal betales B-skat i juni og december måned, men at de øvrige 10 rater i året vil blive tilsvarende mindre. Det er ikke muligt ved fastsættelsen af reglerne at tage et større hensyn til de erhvervsdrivendes likviditet hen over året, idet forskellige brancher har

forskellige sæsonmæssige udsving i omsætning og udgifter m.v. Forslaget indebærer dog på dette punkt, at B-skatten fordeles over alle årets måneder.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Samlede konsekvenser af forslaget (opsummeret) pr. år.

Forslag / år	Provenuvirkning (mio. kr.)			
	2022	2023	2024	2025
<i>Frie goder</i>	1,0	8,2	8,2	8,2
<i>Fri bil</i>	2,5	2,5	2,5	2,5
<i>Acontoskat selskaber</i>	0	-5	-5	-5
<i>I alt</i>	3,5	5,7	5,7	5,7

Frie goder

Forslagets bestemmelser om frie goder forventes overordnet at have følgende provenumæssige konsekvenser:

- Justeringer af satserne m.v. vil medføre ændringer i indkomstgrundlaget.
- Overflytning af goder fra at være B-indkomst til at være A-indkomst, indebærer at indkomsten ikke længere omfattes af det skattefrie B-indkomst beløb på 5.000 kr. om året. I tilfælde hvor det skattefrie B-indkomst beløb ikke udnyttes af anden B-indkomst, medfører dette et højere indkomstgrundlag.
- Højere grundlag for opgørelse af arbejdsmarkedsafgiften. Da de frie goder gøres til A-indkomst, øger det lønsummen, der danner grundlag for opgørelsen af arbejdsmarkedsafgiften for arbejdsgivere.

Samlet vurderes det, at forslaget årligt vil have følgende økonomiske konsekvenser:

Ændringer i indkomstgrundlag	1,0 mio. kr.
Konvertering til A-indkomst	6,5 mio. kr.
Højere arbejdsmarkedsafgift inkl. bidrag til barselsfonden (1,1 procent)	0,7 mio. kr.
I alt	8,2 mio. kr.

Tallene er behæftet med usikkerheder, da de bl.a. vil afhænge af, om der sker adfærdændringer i forhold til, hvilke frie goder der stilles til rådighed. Det er desuden svært at vurdere, i hvilket omfang justering af opgørelsesmetoden for fri bolig m.v. vil medføre ændringer i indkomstgrundlaget.

Indtrappingen af forhøjelsen af maksimalsatsen for opgørelsen af kapitalafkastet fra fri bolig medfører, at provenuet for fri bolig vil være mindre i de første år og gradvist stigende indtil 2024, hvor ændringen er fuldt implementeret.

Frirejser gav et indtægtsgrundlag på omkring 2,5 mio. kr. i 2019. For de seneste år må det formodes, at dette tal vil være lavere, idet COVID-19 og de restriktioner, der har været indført i den forbindelse, må formodes at have påvirket rejseaktiviteten negativt. Forslagets bestemmelser om beskatning af delvise frirejser forventes at give et øget indtægtsgrundlag og højere provenu, som en følge af at flere frirejser bliver skattepligtige end i dag. Det er ikke på det foreliggende grundlag muligt at skønne mere præcist, hvad de provenumæssige konsekvenser bliver, da der ikke i dag er kendskab til i hvilket omfang, der i det offentlige og det private er sådanne frirejser, og da det desuden må formodes, at forslaget kan medføre adfærdsændringer i form af ændringer i rejsemønstre

Forslaget forventes i en overgangsfase at medføre en øget administrativ byrde for skatteforvaltningen og for det offentlige generelt, som en følge af at ændringerne skal implementeres i det elektroniske skattesystem, i skatteredegørelser og i de administrative rutiner m.v. Der forventes desuden i en overgangsperiode at være et øget behov for at vejlede arbejdsgiverne om indholdet af de nye regler.

På sigt forventes ændringen af bidrage til administrative lettelser, da ændringerne understøtter brugen af digitale løsninger og medfører en simplere behandling af de omfattede goder.

Den skattemæssige værdi af fri bil.

Det skønnes, at der ikke vil være nye administrative konsekvenser af de nye satser for fri bil. De justerede satser for fri bil vil anslået øge skatteprovenuet med ca. 2,5 mio. kr.

Skattepligtsforhold for selskaber, der udfører opgaver for udenlandske forsvarsmyndigheder i områder uden for kommunalinddeling.

Forslagets bestemmelser om skattepligtsforhold for virksomheder, der udfører opgaver for udenlandske forsvarsmyndigheder, forventes at medføre et øget skatteprovenu til landskassen. Desuden forventes forslaget krav om, at selskaberne skal have hjemsted i Grønland at bidrage til mere beskæftigelse i Grønland. Det er dog ikke muligt at skønne, hvad provenuvirkningen af dette vil være.

Lovfæstelse af fradragssatser m.m.

Forslaget forventes at bidrage til en lettelse af de administrative byrder, der er forbundet med den årlige fremsættelse og vedtagelse af fradragene m.m. Arbejdsbyrden vil dermed kun opstå, når der skal fremsættes et lovforslag med henblik på at ændre satserne.

Ændringen af mindsterentesatsen.

Ændringen af opgørelsen af mindsterenten således, at den er identisk med standardrenten, medfører på nuværende tidspunktet, at mindsterentekravet øges en smule, hvilket medfører, at kravene til den nominelle rente på fordringer øges, såfremt en gevinst ved indfrielse m.v. skal

være skattefri. På sigt vil mindsterentekravet følge udviklingen i standardrenten. Ændringen forventes dog ikke at have væsentlige provenumæssige konsekvenser.

Acontoskat for selskaber og foreninger m.v.

Landskassens provenu fra skattetillægget udgør omkring 15 mio. kr. årligt. Såfremt alle selskaber m.v. indbetalte al selskabsskat ved acontoindbetalinger, ville provenunedgangen være i denne størrelsesorden. Det vurderes dog, at det primært vil være de større selskaber, der vil benytte sig af muligheden. Det skønnes, at provenunedgangen vil være omkring 5,0 mio. kr. årligt. Landskassen vil i de tilfælde opnå, at selskabsskatterne vil være i landskassen omkring 1 år tidligere end de plejer. At selskabsskatten i et vist omfang vil være landskassen i hænde tidligere end i dag, kan være forbundet med udgifter til negativ rente, som en følge af det nuværende rentemiljø.

En del af provenunedgangen vil komme fra Selvstyrejede aktieselskaber, hvorfor provenunedgang i disse tilfælde formodentligt vil blive modsvaret af højere udbytter fra disse selskaber.

Landskassen oppebærer hele provenuet fra skattetillægget, hvorfor denne del af forslaget ikke har provenumæssige konsekvenser for kommunerne.

De forventede udviklingsomkostninger til Skattestyrelsens systemer. Ændringerne, særligt ændringen vedrørende frie goder fra at være B-indkomst til A-indkomst, må forventes at medføre visse ændringer i forvaltningens systemer. Det anslås, at udviklingsomkostningerne hertil vil andrage ca. 1. mio. kr.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Frie goder

At de omfattede frie goder overgår til at være A-indkomst, medfører administrative konsekvenser for arbejdsgiverne. Disse består i, at arbejdsgiverne fremover skal indrapportere værdien af disse goder månedligt til skatteforvaltningen, samt at arbejdsgiveren skal indeholde og indbetale skat af goderne på samme måde som af de ansattes løn. Arbejdsgiverne bør dog allerede i dag løbende have overblik over hvilke medarbejdere, der har fået stillet frie goder til rådighed, hvorfor de administrative konsekvenser bør være begrænsede.

Forslaget forventes imidlertid i en overgangsperiode at øge de administrative byrder for erhvervslivet, da detaljegraden i de månedlige indrapporteringer øges. At forslaget i vid udstrækning bygger videre på allerede etableret skattepraksis, forventes at bidrage til at gøre denne overgang nemmere.

Overgangen til at være A-indkomst indebærer desuden at værdien af goderne skal medregnes til den afgiftspligtige lønsum for virksomhederne m.v. efter landstingslov om arbejdsmarkedsafgift. Der henvises til afsnit 3.

Acontoskat for selskaberne

Adgangen til at indbetale acontoskat kan medføre en besparelse for selskaber og foreninger m.v. Denne besparelse vil svare til den provenuedgang, der forventes fra skattetillægget, som beskrevet ovenfor under afsnit 3.

Foranstaltninger for manglende opfyldelse af dokumentationspligten

Forslaget indebærer, at virksomheder, der ikke lever op til de eksisterende krav til udarbejdelse af transfer pricing dokumentation og land-for-land rapporteringer m.v., kan blive pålagt foranstaltninger i form af bøder. Hensigten med dette er at gøre det mere omkostningsfuldt for virksomhederne ikke at leve op til disse forpligtelser.

5. Konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed

Forslaget forventes ikke at have konsekvenser for miljø, natur eller folkesundhed.

6. Konsekvenser for borgerne

Frie goder

Forslaget kan medføre økonomiske konsekvenser for de borgere, der modtager frie goder som led i et ansættelsesforhold. Konsekvenserne kan bestå i både højere og en lavere skat afhængigt af, hvilke frie goder en ansat m.v. modtager. Der henvises til oversigten i afsnit 3 om de økonomiske konsekvenser.

7. Andre væsentlige konsekvenser

Forslaget forventes ikke at have andre væsentlige konsekvenser.

8. Høring af myndigheder og organisationer m.v.

Forslaget har i perioden 25. maj 2021 til d. 23. juni 2021 været i høring hos:

Formandens Departement, Departement for Boliger, Infrastruktur og Ligestilling, Departement for Råstoffer, Departement for Uddannelse, Kultur, Idræt og Kirke, Departement for Fiskeri og Fangst, Departement for Landbrug, Selvforsyning, Energi og Miljø, Departementet for Sundhed, Departement for Sociale Anliggende og Arbejdsmarked, Departement for Børn, Unge, Familier og Justitsområdet, Departementet for Erhverv, Handel, Udenrigs og Klima, Avannaata Kommunia, Kommuneqarfik Sermersooq, Kommune Qeqertalik, Qeqqata Kommunia, Kommune Kujalleq, Grønlandske Advokater, Deloitte, Grønlands Revisionskontor, BK Revision, EY Grønland, BDO, SIK, Grønlands Erhverv (GE), NUSUKA, Grønlands Banken og BankNordik.

Høringssvarene er behandlet i bilag 2 i slutningen af dette dokument.

Bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås i § 2, stk. 6, at det beløb, som begrænset skattepligtige årligt højst kan få fradrag for, fastsættes til 1.000 kr. Forslaget indebærer desuden, at fradraget ikke skal fastsættes årligt ved en inatsisartutbeslutning.

Til nr. 2

Bestemmelsen er ny. Bestemmelsens indhold svarer dog til tekstanmærkning nr. 6 til formålsskonto 24.10 Direkte skatter, der blev indført i Finansloven for 2021.

Forslagets stk. 1, indebærer, at virksomheder, der løser opgaver i henhold til aftale med udenlandske forsvarsmyndighed i områder uden for den kommunale inddeling på det grønlandske territorium, skal opfylde betingelserne for at være fuldt skattepligtige til Grønland i § 1, stk. 1, nr. 3.

Bestemmelsen omfatter ikke virksomheder, der løser opgaver i henhold til aftale med rigsfællesskabets forsvarsmyndighed, idet denne myndighed ikke anses for udenlandsk.

Pligten omfatter alle virksomheder, der løser opgaver for udenlandske forsvarsmyndigheder på det grønlandske territorium uden for den kommunale inddeling.

Virksomheden, der indgår aftalen med en udenlandsk forsvarsmyndighed, skal være et aktie- eller anpartsselskab med hjemsted i Grønland, ligesom ledelsen skal have sæde i Grønland.

Med begrebet ledelsens sæde menes, at den reelle daglige ledelse af selskabet skal finde sted i Grønland, uanset om denne ledelse forestås af direktionen, bestyrelsen eller aktionærene. Den daglige ledelse omfatter ikke beslutninger, der træffes på generalforsamlingsniveau. Det forhold, at ledelsen skal have sæde i Grønland, forhindrer ikke, at aktionærene kan have hjemsted i udlandet, så længe den daglige ledelse af selskabet sker i Grønland. Bestemmelsen er desuden ikke en hindring for, at selskabet kan være et datterselskab til et selskab med hjemsted i udlandet.

Efter forslagets stk. 2 omfatter pligten også virksomheder, der udfører opgaver som underentreprenør, underleverandør eller lignende for et selskab, der udfører opgaver for den, som har indgået en aftale med en udenlandsk forsvarsmyndighed om at udføre opgaver i

områder uden for den kommunale inddeling, eller som underentreprenør, underleverandør m.v. til en underentreprenør, underleverandør m.v.

Pligten til at etablere og registrere sig, som et aktie- eller anpartsselskab med hjemsted i Grønland, og sikre sig, at ledelsens sæde er i Grønland, gælder således, uanset hvor i en leverandørkæde en virksomhed indgår.

Bestemmelsens stk. 3 indebærer, at virksomheder omfattet af stk. 1-2 kan benytte en underleverandør m.v., der ikke er omfattet af pligten til at være registreret som aktie- eller anpartsselskab hjemmehørende i Grønland, og med ledelsens sæde i Grønland, såfremt der er tale om helt særlige forhold. Som helt særlige forhold anses f.eks. manglende teknisk kapacitet, manglende bud fra grønlandske virksomheder eller uforholdsmæssigt lang ventetid på opgaveløsningen, og hvor disse forhold i en given situation kan hindre løsningen af den udenlandske forsvarsmyndigheds mission.

Til nr. 3

Den foreslåede affattelse af bestemmelsen præciserer, at skatteforvaltningen årligt fastsætter mindsterenten senest den 20. december i året forud for det indkomstår, hvor mindsterenten skal gælde.

Skatteforvaltningen fastsætter mindsterenten således, at den er identisk med den standardrente, der fastsættes af de danske skattemyndigheder efter § 11 b, stk. 2, i den danske selskabsskattelov.

Til nr. 4, 5 og 6

Det foreslås, at værdierne af fri bil forhøjes med den procentvise pris – og lønstigning, der er sket siden den seneste regulering af den skattemæssige værdi af fri bil. Bortset fra de foreslåede forhøjelser videreføres reglerne uændret.

Forslagene medfører, at værdien af fri bil fastsættes til 70.000 kr. på årsbasis, dog således at satsen nedsættes til 35.000 kr., såfremt vejarealet i den pågældende by, hvor bilen anvendes, udgør mellem 25.000 kvadratmeter og 75.000 kvadratmeter. Udgør vejarealet i den pågældende by, hvor bilen anvendes, under 25.000 kvadratmeter, nedsættes satsen til 17.500 kr. Opmåling af vejarealet er baseret på Asiaqs tekniske grundkort.

Det afgørende for beskatningen vil fortsat være, at en arbejdsgiver eller anden hvervgiver rent faktisk stiller en bil til rådighed for den skattepligtiges private benyttelse, uden at den pågældende betaler fuldt ud for det.

Til nr. 7

Forslaget erstatter den gældende § 19 a, der blev indsat ved inatsisartutlov nr. 9 af 3. december 2012 for at fastslå, at ansatte m.v. var skattepligtige af vederlagsfrit at have

rådighed over prævakant og vakant bolig. Bestemmelsen var begrundet i, at praksis indtil da havde været, at man ikke var skattepligtig af rådighed over vakant og prævakant bolig. Bestemmelsen havde således til formål at ændre denne praksis. At forslaget erstatter § 19 a, har ikke til formål at ændre på, at personer er skattepligtige af rådighed over vakant og prævakant bolig. Hjemmelen til at beskatte rådighed over vakant og prævakant bolig findes fortsat i lovens § 13, stk. 1, og værdien heraf fastsættes efter den foreslåede bestemmelses stk. 4.

I bestemmelsens stk. 1 fastsættes, at bestemmelsen omfatter de frie goder, der er omfattet af stk. 2-8, og som stilles til rådighed i et tjenesteforhold. Bestemmelsen gælder desuden når goderne stilles til rådighed for personer, der er valgt til medlem af eller medhjælp for bestyrelser, udvalg, kommissioner, råd, nævn eller andre kollegiale organer, herunder Naalakkersuisut, Inatsisartut og kommunalbestyrelser. Desuden finder bestemmelsens regler anvendelse, når selskaber stiller goder til rådighed for hovedaktionærer, som defineret i lovens § 86, stk. 3, når hovedaktionærerne ikke er ansatte eller bestyrelsesmedlemmer i selskabet.

I bestemmelsens stk. 2, fastslås det, at rådighed over fri bolig opgøres som summen af et driftsbidrag og et kapitalafkast, som fastsat i bestemmelsens nr. 1-3.

Af nr. 1 følger, hvordan driftsbidraget opgøres. Driftsbidraget opgøres på baggrund af arealet i kvadratmeter i boligen ganget driftsbidraget pr. m².

Opmåling af boligens areal foretages i henhold til gældende regler om udlejning af ejendomme til beboelse.

Satsen afhænger af, om der er tale om et en- og dobbeltfamiliehus eller en etageejendom og rækkehus. Sondringen hænger sammen med reglerne i lejelovgivningen, hvor driftsbidraget afhænger af, hvilken boligform der er tale om. I forslaget er begrebet etageejendomme anvendt i stedet for begrebet flerfamiliehuse, som anvendes i lejeloven, da det første begreb fremstår mere retvisende. Hensigten er dog, at der skal anvendes samme afgrænsning af ejendomme, som anvendes i lejelovgivningen.

Af bestemmelsens nr. 2, følger, hvordan kapitalafkastet skal opgøres.

Opgørelsesmetoden svarer til gældende ret bortset fra, at maksimumsatsen er hævet fra 15.000 kr. til 21.000 kr. kr. pr. m² i 2022, 28.000 kr. i 2023 og 35.000 kr. i 2024. Såfremt anskaffelsessummen overstiger maksimumsatsen pr.m², opgøres kapitalafkastet på baggrund af maksimumsatsen i kr. pr. m² ganget boligens areal. Såfremt anskaffelsessummen er lavere end 7.000 kr. pr. m² opgøres kapitalafkastet på baggrund af de 7.000 kr., medmindre forholdet omfattes af bestemmelsens nr. 3.

Som anskaffelsværdi anvendes opførelsesomkostningen eller købssummen i købte ejendomme. Kapitalafkastet opgøres på baggrund af anskaffelsværdien på boligen tillagt senere ombygnings- og forbedringsudgifter.

I en renoveret ejendom reguleres opførelsessummen efter renoveringens færdiggørelse således, at den del af renoveringsudgiften, der medfører en forbedring af ejendommen, tillægges den opførelsessum, der var gældende ved renoveringens begyndelse.

Såfremt der ikke kan fremlægges behørig dokumentation for opførelsessummen/købssummen og eventuelt senere forbedringer, beregnes kapitalafkastet på grundlag af en af skatteforvaltningen ansat værdi.

Af bestemmelsens nr. 3 følger, at hvor anskaffelsessummen udgør mindre end 7.000 kr. pr. m² kan den skattemæssige anskaffelsessummen reduceres med 1.000 kr. for hver af de installationsgrupper i litra a-f, der mangler i boligen. Dog kan anskaffelsessummen ikke reduceres til mindre end 1.000 kr. pr. m².

Værdien af fri bolig omfatter kun rådigheden over en bolig. Såfremt arbejdsgiveren også afholder udgifter til den ansattes forbrug af el, vand og varme, skal dette beskattes særskilt.

I bestemmelsens stk. 3 fastsættes det, hvordan værdi af fri rådighed over inventar skal opgøres. Værdien af fri rådighed over inventar opgøres som 5 procent af værdien af fri bolig pr. år.

I bestemmelsens stk. 4 fastsættes værdien af fri rådighed over en vakant og prævakant bolig, der er stillet til rådighed til en ansat af en offentlig arbejdsgiver, herunder myndigheder og institutioner i selvstyret, kommunerne og staten.

Med prævakant og vakant bolig forstås en bolig, som den ansatte bebor indtil en varig personalebolig stilles til rådighed. Det er således en forudsætning for, at bestemmelsen finder anvendelse, at den ansatte har ret til en personalebolig. I andre tilfælde vil forholdet som udgangspunkt omfattes af bestemmelserne om fri bolig eller fri logi afhængigt af boligformen m.v.

Bestemmelsens nr. 1 omfatter de tilfælde, hvor prævakant eller vakant boligen består i logi på et hotel, vandrehjem eller boliger, hvor der også bor personer, der ikke er medlem af den skattepligtiges husstand.

Ved selvstændige boliger i bestemmelsens nr. 2-5 forstås en bolig, som har en selvstændig indgang, har rådighed over køkken- og toiletfaciliteter, og som fremstår som en enhed.

Med det offentlige menes kommuner, statslige og selvstyre myndigheder.

Satsen for fri vakant bolig og prævakant bolig inkluderer fri rådighed over inventaret i den pågældende bolig.

Satsen inkluderer ikke forbruget af el, vand og varme. Værdien heraf skal således særskilt beskattes, såfremt arbejdsgiveren afholder udgiften.

I bestemmelsens stk. 5 fastsættes værdien af frit logi.

Ved frit logi forstås, at en person vederlagsfrit får stillet et værelse, hybel (værelse med thekøkken) eller lignende til rådighed.

I bestemmelsens stk. 6 fastsættes værdien af fri kost.

Forslaget har ikke til formål at ændre på, hvad der i skattemæssig sammenhæng anses for fri kost.

Som fri kost anses, at arbejdsgiveren afholder den ansattes udgifter til mad eller vederlagsfrit stiller mad til rådighed for den ansatte. Arbejdsgiveren kan i forbindelse med fri kost stille drikkevarer, såsom vand, limonade, mælk, kaffe og te, til rådighed for de ansatte. Vin og øl o.lign. omfattes derimod ikke af fri kost begrebet, og er derfor særskilt skattepligtigt, hvis det vederlagsfrit stilles til rådighed af arbejdsgiveren.

I bestemmelsens stk. 7 fastsættes værdien af frit internet i et år. Såfremt der kun er adgang til frit internet i en måned, er værdien 1/12 del af denne sats. Bestemmelsen indebærer som udgangspunkt ikke ændring i, hvornår der er tale om frit internet. Dette omfatter de tilfælde, hvor arbejdsgiveren betaler for internetadgang på den ansattes privatadresse, og hvor internetadgangen kan anvendes privat.

Beskatningen af frit internet er uafhængig af de faktiske udgifter til internetadgangen.

I bestemmelsens stk. 8 fastsættes værdien af fri telefon til 6.000 kr. for et år.

Beskatningen af fri telefon er i udgangspunktet uafhængig af de faktiske udgifter til fri telefon.

Fri telefon omfatter de tilfælde, hvor arbejdsgiveren har betalt den ansattes telefonregning, eller stillet en telefon til rådighed for den ansatte, som også må anvendes privat. Såfremt den ansatte har rådighed over mere end 1 telefon, f.eks. en fastnettelefon og en mobiltelefon, skal der kun ske beskatning af 1 telefon.

Fri telefon omfatter ikke de tilfælde, hvor en ansat får udleveret en vagttelefon, fordi den ansatte er på tilkaldevagt, og hvor denne telefon returneres til arbejdsgiveren, når vagten er overstået. Fri telefon omfatter desuden ikke de tilfælde, hvor den ansatte ikke må anvende telefonen til privat brug, og hvor arbejdsgiveren fører en rimelig kontrol med, at dette

overholdes. Såfremt der er tale om hovedaktionærer og ansatte med væsentlig indflydelse på egne lønformer, gælder der en formodning for, at der er privat rådighed over en telefon, der stilles til rådighed af selskabet/arbejdsgiveren.

I bestemmelsens stk. 9 fastsættes adgangen til at fravige de standardsatser eller opgørelsesmetoder, der er fastsat i bestemmelsen. Det foreslås, at skatteforvaltningen kan godkende, at satserne i § 19 a fraviges, såfremt værdien af goderne i fri handel afviger fra den fastsatte sats med mindst 20 procent i op- eller nedadgående retning. Såfremt forskellen mellem en lovbestemt sats og handelsværdien er mindre end 20 procent, kan den fastsatte sats ikke fraviges, uanset om det er til fordel eller til ugunst for den skattepligtige.

Ved afgørelser af om handelsværdien afviger med +/- 20 procent fra en sats, skal der lægges vægt på, hvad det vil koste den skattepligtige selv at erhverve det pågældende gode i almindelig fri handel. Der skal i den forbindelse tages hensyn til de markedsforhold, som måtte gælde på den pågældende lokalitet. Eksempelvis må det forventes, at udgiften til leje af en fri bolig i Qeqertaq i Diskobugten vil være mindre end udgiften til leje af en tilsvarende bolig i Sisimiut. Ved boliger kan boligens stand, kvalitet, herlighedsværdi forbundet med ejendommen eller placeringen, samt ejendomsværdier på den pågældende lokalitet, være relevante forhold at inddrage ved en afgørelse.

I tilfælde hvor der ikke er et fungerede marked på en lokalitet for det pågældende gode vil de satser, som fremgår af stk. 2-8, blive lagt til grund. Er det eksempelvis ikke muligt at leje boliger af tilsvarende stand m.v. på en lokalitet, vil værdien af boligen blive fastsat efter reglerne i stk. 2.

Det følger således et almindeligt udgangspunkt om, at de i § 19 a fastsatte satser finder anvendelse i de tilfælde, hvor det ikke findes tilstrækkeligt godtgjort, at satserne i loven afviger mere end 20 procent i forhold til handelsværdien af godet.

En anmodning om godkendelse af anvendelsen af en anden skattemæssig værdi kan indledes af en skattepligtig, eller af arbejdsgiveren på vegne af skattepligtige. Skatteforvaltningens afgørelser finder kun anvendelse i forhold til afgørelsens adressat(er).

Det er den skattepligtige, eller arbejdsgiveren, der skal dokumentere, at der foreligger denne forskel. Såfremt det er skatteforvaltningen, der har taget initiativ til sagen, er det skatteforvaltningen, der skal godtgøre, at der er en sådan forskel.

Til nr. 8

Det foreslås, at der tilføjes 2 nye bestemmelser med § 19 b og en § 19 c.

Bestemmelserne er nye.

Forslagets § 19 b omhandler beskatningen af frirejser. Frirejser omfatter de tilfælde, hvor en arbejdsgiver afholder en ansats udgifter til transport til en anden lokalitet i Grønland eller i udlandet, og hvor rejsen helt eller delvist afholdes i den ansattes private interesse.

I bestemmelsens stk. 1 fastslås det, at bestemmelsen skal ses i lyset af, at ansatte har ret til 1 årlig feriefrirejse efter de for tjenestemænd gældende regler, jf. § 34, stk. 1, nr. 15. Såfremt en rejse kan henføres under den 1 årlige skattefrie feriefrirejse, skal der således ikke ske en beskatning af værdien af rejsen. I andre tilfældet skal den skattemæssige værdi opgøres efter reglerne i § 19 b.

Såfremt feriefrirejsen er afholdt til en højere pris end det, der skattefrit kan afholdes efter reglerne for feriefrirejser i § 34, nr. 15, skal det overskydende indberettes af arbejdsgiveren og beskattes efter reglerne i § 19 b. Dette er f.eks. tilfældet, hvis prisen på rejsen overstiger maksimumprisen for en turist/restriktiv økonomibillet fra tjenestestedet i Grønland til København og retur. Om grænserne for skattefri feriefrirejser henvises der til Skattestyrelsens vejledning af 25. april 2008 vedrørende beskatning af feriefrirejser.

Det præciseres desuden i stk. 1, at værdien af frirejser opgøres til de af arbejdsgiveren afholdte udgifter til frirejsen.

I bestemmelsens stk. 2, fastsættes standardsatser, der samtidig udgør et loft (maksimumgrænse) for beskatningen af frirejser. Bestemmelsen har til formål at kodificere den gældende praksis i meddelelserne fra skatteforvaltningen - senest meddelelse nr. 133 af 6. oktober 2020.

Når en arbejdsgiver har afholdt udgifter til en rejse for en ansat, beskattes den ansatte maksimalt med den sats, der er angivet bestemmelsens nr. 1-3. Såfremt arbejdsgiveren, eller den skattepligtige, underlader at dokumentere de reelle udgifter til rejsen, gennemføres beskatningen ligeledes på baggrund af satserne i nr. 1-3. Hvis rejsen har været gennemført til et dokumenteret mindre beløb end ovennævnte satser, foretages alene beskatning af dette mindre beløb.

Indenfor grænserne kan der alene afholdes udgifter til billet inklusiv rejseplanbetinget overnatning og lufthavsafgifter. Der kan ikke afholdes tillægsydelse, såsom billeje, restaurantbesøg, sommerhusleje, charterferie m.v., selvom beløbet holder sig under de maksimumgrænser, der er fastsat i nr. 1-3.

Maksimumgrænsen gælder dog kun for den del af en rejse, der er afholdt fra et tjenestested i Grønland til en destination i Grønland og retur, eller fra et tjenestested i Grønland til København og retur. Såfremt rejsen inkluderer rejser videre i verden fra København, skal denne udgift beskattes med den af arbejdsgiveren afholdte udgift. Dette gælder uanset om

rejsens pris i øvrigt ligger under de maksimumgrænser, der er fastsat i nr. 1-3. Værdien af en rejse fra et tjenestested i Grønland til en destination uden for Grønland, som ikke er København, beskattes på samme måde med den af arbejdsgiveren afholdte udgift.

Dog kan der anvendes andre destinationer end København, der har direkte forbindelse til Grønland, såfremt prisen ikke overstiger, hvad en rejse til København ville koste.

Maksimumsgrænserne kan dog fraviges i tilfælde af spekulation. Dette er i overensstemmelse med gældende praksis. Der henvises bl.a. til meddelelse nr. 133 af 6. oktober 2020.

Maksimumsgrænserne fraviges f.eks., hvis der i udgifterne er inkluderet tillægsudgifter, f.eks. udgifter til billeje på destinationen eller i andre tilfælde af spekulation.

Eksempel 1:

Den ansatte har tjenestested i Qaanaaq. Prisen for rejsen fra Qaanaaq til København og retur er 22.000 kr. Arbejdsgiveren betaler derudover den ansattes private rejse til London, som koster 1.000 kr. I dette tilfælde beskattes den ansatte af (17.680 kr. + 1.000 kr.=) 18.680 kr. Da rejseudgifterne fra Qaanaaq til København overstiger maksimumsatsen, beskattes vedkommende kun af udgiften op til satsen. Rejsen til London er i sin helhed skattepligtig, da der er tale om en frirejse, og da rejsens destination hverken er i Grønland eller København.

Eksempel 2:

En person får en ferie til New York betalt af arbejdsgiver.

- Rejsen går fra Qaanaaq - Upernavik – Ilulissat – Kangerlussuaq – Reykjavik – New York – København – Kangerlussuaq – Ilulissat – Upernavik - Qaanaaq.
- Personen bestiller og betaler selv for hotelophold. Der opnås en restriktiv økonomibillet på strækningen Qaanaaq – Reykjavik/København og retur.
- Maksimalprisen for billigste restriktive økonomibillet fra Qaanaaq til Reykjavik/København og retur er 22.500 kr. Den samlede regning fra rejsebureauet er 45.000 kr.

Såfremt der ikke er tale om en skattefri feriefrirejse, jf. § 34, nr. 15, er det en skattepligtig frirejse, jf. § 19 b. Vedkommende skal beskattes af udgiften til destinationen Reykjavik/København, dog maksimalt de 17.680 kr., hvorfor de resterende (22.000-17.400=) 4.320 kr. af rejsen er skattefri, idet der ikke foreligger spekulation. Det resterende af rejsen er derimod skattepligtigt. Personen skal beskattes af (45.000 – 4.320=) 40.680 kr.

Destinationen Reykjavik, i stedet for København, udløser i dette tilfælde ikke højere beskatning, såfremt prisen for at rejse til Reykjavik ikke overstiger prisen for at rejse til København.

I bestemmelsens stk. 3 foreslås det, at delvise frirejser beskattes.

Ved en delvis frirejse forstås, at rejsens formål både er erhvervsmæssigt og privat. Et privat formål kan f.eks. være den ansattes ferie, orlov eller afspadsering. Beskatningen opgøres efter antal dage, der har været anvendt til private formål.

Rejser i forbindelse med en ansats nærtstående kritiske sygdom eller død, omfattes ikke af bestemmelsen. Selvom formålet med en sådan rejse i sagens natur er af privat karakter, er sådanne rejser efter fast praksis ikke skattepligtige. Det er ikke hensigten med forslaget at ændre på dette.

I bestemmelsens 2 og 3 punktum fastsættes nærmere bestemmelser for opgørelsen af den private andel af en rejse. Opgørelsen sker på baggrund af hele dage og ikke på timer. Der skal ved vurderingen lægges vægt på, om den ansatte holder ferie, orlov eller afspadsering på dagen. Hvis der har været afholdt et enkelt møde på dagen, anses dagen som udgangspunkt for anvendt erhvervsmæssigt, medmindre der er tale om spekulation.

Det foreslås dog, at der kun skal ske en beskatning af delvise frirejser, såfremt det private formål har et vist omfang på rejsen. Såfremt det private formål har et ubetydeligt omfang på rejsen, skal rejsen ikke være skattepligtig for modtageren.

Der lægges her vægt på, om det private formål på turen har fyldt mindst 50 procent af opholdets varighed eller om antallet af sammenhængende feriedage o.lign. overstiger 5 dage i sammenhæng. Det er desuden et krav, at den skattepligtige andel udgør mere end 1.000 kr. pr. rejse.

Ved vurdering af omfanget af privatelementet, og for opgørelsen af beskatningen af delvise frirejser, ses der bort fra rejsedage, lørdage, søndage og helligdage.

Det har ikke betydning, hvorvidt dagene er helligdage på rejsedestinationen.

Eksempel 1:

En ansat i Nuuk tager på delvis frirejse, bestående af et kursus og ferie. Vedkommende rejser d. 3. maj og returnere d. 13. maj. Der er 2 kursusdage på rejsen henholdsvis d. 5 og d. 10. maj. Vedkommende holder ferie de resterende dage. Når der ses bort fra rejsedage, lørdage og søndage, består rejsen af 7 dage. Heraf er 2 dage arbejdsdage og 5 dage er ferie.

Da privatelementet i rejsen udgør (5/7-dele) og dermed udgør mere end 50 procent af opholdet, er rejsen en skattepligtig delvis frirejse. Såfremt billetprisen var 8.000 kr., udgør den skattepligtige værdi af rejsen ((5/7)x 8.000=) 5.714 kr. Da den private andel udgør mere end 1.000 kr., skal værdien på 5.714 kr. medregnes til den skattepligtige indkomst.

Eksempel 2:

En ansat i Ilulissat tager på delvis frirejse i perioden fra d. 2. maj til d. 28. maj. Rejsen går fra Ilulissat – Kangerlussuaq – København – Oslo - København – Kangerlussuaq – Ilulissat. Den

ansatte arbejder i København fra 3. til 4. maj. Opholdet i Oslo består i 3 dages konference i perioden fra den 5.-7. maj.

Når der ses bort fra rejsedage, lørdage og søndage, består rejsen af 19 dage. Heraf er 14 dage feriedage, mens 5 dage er arbejde.

Da der afholdes mere end 5 dages sammenhængende ferie er rejsen en skattepligtig delvis frirejse. Hvis rejseudgifterne fra Ilulissat – Kangerlussuaq – København og retur udgør 12.000 kr. udgør den skattepligtige del af rejsen $((14/19)*12,000=)$ 8.842 kr.

Rejseudgifterne for rejsen København – Oslo – København er en erhvervmæssig rejse, hvorfor udgiften til dette ben på rejsen, ikke skal medregnes ved opgørelsen. Hvis vedkommende havde afholdt feriedage i forlængelse af opholdet i Oslo, skal rejseudgift hertil medregnes ved opgørelsen.

I bestemmelsens stk. 4 fastsættes beskatning af rejser i ferieøjemed for personer, der arbejder på midlertidige arbejdssteder og på faste arbejdssteder, hvor vedkommende ikke må opholde sig i de arbejdsfrie perioder. Bestemmelsen har karakter af en undtagelse til de almindelige regler om beskatning af frirejser, der følger af § 13, stk. 1, og bestemmelsens stk. 1-3.

Bestemmelsens hovedsigte er at rumme de typer af frirejser, der hidtil har været omfattet af reglen om ”personer uden for kommunalinddeling m.m.” i meddelelserne fra skatteforvaltningen.

Bestemmelsen omfatter 2 situationer:

- Midlertidige arbejdssteder.
- Faste arbejdssteder, hvor ansatte ikke må opholde sig i arbejdsfrie perioder.

Den første situation er hovedsageligt møntet på større bygge- og anlægsprojekter, hvor de ansatte udfører arbejde for en arbejdsgiver på et midlertidigt arbejdssted. Et sådan byggeprojektet kan have en længere tidsmæssig varighed, hvorfor de ansatte, mens projektet gennemføres, får betalt rejser til deres sædvanlige bopæl, og hvor formålet med rejsen er ferie. En sådan rejse beskattes efter forslaget med 2.000 kr.

Et midlertidigt arbejdssted kan være et byggeprojekt. Det centrale er, at projektet står på i en tidsbegrænset periode og er et afgrænset projekt. Når projektet er gennemført, skifter den ansatte arbejdssted til en ny lokalitet i en anden by eller bygd. Hvis den ansatte overgår til at arbejde på andre projekter indenfor samme by eller bygd (lokalitet), bliver det anset som et fast arbejdssted. Rejser, der betales af arbejdsgiveren, må herefter behandles efter de almindelige regler.

Det er et krav, at vedkommende har en sædvanlig bopæl, og at denne sædvanlige bopæl er på en anden lokalitet end det midlertidige arbejdssted. Rejsen skal gennemføres fra arbejdsstedet til den sædvanlige bopæl og retur. Hvis personen ikke har en sædvanlig bopæl, omfattes vedkommende af de almindelige regler for beskatning af frirejser, idet vedkommende må anses for at have bopæl på arbejdsstedet. Hvis den ansattes bopæl er i samme by eller bygd, som det midlertidige arbejdssted, omfattes forholdet heller ikke af bestemmelsen.

Med formuleringen et ”fast arbejdssted, som den ansatte ikke må opholde sig på i de arbejdsfri perioder”, menes steder, hvor sikkerhedsmæssige forhold gør, at de ansatte ikke må opholde sig på lokaliteten i de arbejdsfri perioder. Her tænkes særligt på Pituffik (Thule Airbase) og råstofprojekter uden for byer og bygder. Her kan sikkerhedsmæssige forhold, såvel som de faciliteter som lokaliteten har til rådighed, medføre, at de ansatte ikke må opholde sig på lokaliteten i de arbejdsfri perioder.

Hvis der er tale om et fast arbejdssted i en by eller bygd, og den ansatte bor i personalefaciliteter stillet til rådighed af en arbejdsgiver, og hvor arbejdsgiveren har besluttet, at de ansatte ikke må bo i faciliteterne i de arbejdsfri perioder, medfører dette ikke i sig selv, at forholdet omfattes af dette led i bestemmelse, idet der er ikke noget, der reelt forhindrer vedkommende i at bo i byen eller bygden i de arbejdsfri perioder. Der afgørende er således de faktiske forhold på lokaliteten og ikke, hvad arbejdsgiveren har truffet af bestemmelser om anvendelsen af personalefaciliteterne m.v. I disse tilfælde vil det således være de almindelige regler for beskatning af frirejser, der finder anvendelse, medmindre der er tale om et midlertidigt arbejdssted.

Det foreslås med § 19 c, at de nævnte satser i § 19 a og § 19 reguleres med satstilpasningsprocenten.

Bestemmelsen er ny.

Skatteforvaltningen skal offentliggøre satserne senest d. 10. oktober i året forud for det indkomstår, hvor de skal gælde.

Til nr. 9

Det foreslås, at det skattefrie b-indkomstbeløb fastsættes til 5.000 kr. for et indkomstår.

Til nr. 10

Det foreslås, at standardfradraget fastsættes til 10.000 kr. Bestemmelsen indebærer, at standardfradraget ikke fastsættes årligt af Inatsisartut.

Til nr. 11

Det foreslås med tilføjelsen af et nyt punktum til § 36 b, stk. 2, at skatteforvaltningen kan fastsætte en frist for, at skattepligtige skal indsende transfer pricing dokumentation. Denne frist kan dog ikke være på mindre end 60 dage.

Til nr. 12

Det foreslås, at manglende opfyldelse af oplysningspligten i medfør af lovens § 36 b, stk. 1, skal kunne udløse skattetillæg efter § 19 i landstingslov om forvaltningen af skatter.

Oplysningspligten består i, at de skattepligtige skal angive omfanget af kontrollerede transaktioner.

Til nr. 13

Forslaget har til formål at sikre, at de indbetalinger, som en arbejdsgiver efter § 47 b, stk. 6, foretager med bortseelsesret til en medarbejders pensionsordning i et pengeinstitut med hjemsted i Grønland, medregnes i indkomstgrundlaget.

Derved ligestilles disse indbetalinger med øvrige indbetalinger til en medarbejders pensionsordning i et pensionsinstitut i Grønland efter § 41, stk. 2.

Bestemmelsen sikrer desuden bedre overensstemmelse mellem indkomstgrundlaget og opsparingsgrundlaget i Inatsisartutlov om obligatorisk pensionsordning.

Til nr. 14

Bestemmelsen konsekvensretter lovens § 38 c, stk. 1, som en følge af ændringer i Inatsisartutlov om obligatorisk pensionsordning.

Til nr. 15

Det foreslås, at den fælleskommunale skat fastsættes til 6 procent. Ændringen sker som led i lovfæstelse af de skattemæssige fradrag m.m.

Til nr. 16

Det foreslås, at personfradraget fastsættes til 48.000 kr. Inatsisartut kan dog ved beslutningsforslag vedtage at ændre størrelsen af personfradraget. Dette skal senest ske under en samling i første halvdel af året forud for det pågældende kalenderår. En inatsisartutbeslutning om dette har kun virkning i det pågældende indkomstår og ikke senere indkomstår.

Til nr. 17

Det foreslås, at affatningen af lovens § 73, stk. 1, 1. pkt. ændres som konsekvens af forslaget nr. 22 vedrørende et ny § 85 a.

Til nr. 18

Det foreslås med tilføjelsen af en ny nr. 4 i § 75, stk. 1, at de opregnede frie goder, der stilles til rådighed i et tjenesteforhold, gøres til A-indkomst. Af bestemmelsens andet punktum præciseres, at dette tillige gælder, når goderne stilles til rådighed for medlemmer af en bestyrelse m.v. Henvisningen til § 86, stk. 3, medfører, at dette også gælder, når godet stilles til rådighed for hovedaktionærer, som dette er defineret i denne bestemmelse.

Indeholdelsespligten for frie goder gælder således også selvom hovedaktionæren ikke arbejder i, eller er bestyrelsesmedlem for, det selskab, der stiller godet til rådighed.

Til nr. 19

Det foreslås, at B-skat opkræves over 12 rater fordelt over årets måneder.

Til nr. 20

Bestemmelsen er ny.

Det foreslås med § 85 a, at der gives selskaber og foreninger m.v. mulighed for at indbetale årets forventede selskabsskat i løbet af indkomståret. En sådan indbetaling benævnes acontoskat. Det er frivilligt for selskaberne, om de vil indbetale acontoskat.

En acontoskat skal indbetales i løbet af indkomståret og skal senest være skatteforvaltningen i hænde d. 31. december i indkomståret. Senere indbetalinger medfører ikke en reduktion af skattetillægget efter § 27 i landstingslov om forvaltning af skatter.

Såfremt selskabet anvender forskudt regnskabsår, skal indbetalingen senest være skatteforvaltningen i hænde på den sidste dato i det regnskabsår, der træder i stedet for kalenderåret.

Til nr. 21

Det foreslås, at overtrædelse af pligten i § 3 a for virksomheder, der arbejder som leverandør eller underleverandør for udenlandske forsvarsmyndigheder på områder uden for kommunalinddeling, til at være fuldt skattepligtige, skal kunne udløse foranstaltninger i form af bøder. Mindre grove overtrædelser skal dog kun idømmes advarsel.

Til nr. 22

Bestemmelsen indebærer, at der i § 105 tilføjes to nye bestemmelser som nr. 7 og nr. 8.

Der sker ikke materielle ændringer til nr. 5. Den eneste ændring består i fjernelse af et ”eller” i slutningen af bestemmelsen.

Der sker ikke materielle ændringer til § 105, stk. 1, nr. 6. Ændringen består i, at punktummet i slutningen af bestemmelsen er erstattet af et komma, da der er tilføjet nye nr. 7 og 8.

Forslaget til § 105, stk. 1, nr. 7, fastsætter, at det kan udløse foranstaltninger, hvis der afgives urigtige eller vildledende oplysninger om, hvorvidt virksomheden eller koncernen er omfattet af den fulde dokumentationspligt eller af den begrænsede dokumentationspligt.

Forslaget til § 105, stk. 1, nr. 8, fastsætter, at manglende fremsendelse af transfer pricing dokumentation og land-for-land rapporter efter anmodning fra skatteforvaltningen kan udløse foranstaltninger.

Bestemmelsen omfatter tillige de tilfælde, hvor den fremsendte dokumentation ikke er tilstrækkelig. Dette kan være fordi transfer pricing dokumentation ikke lever op til de krav, der er følger af regler udstedt af Naalakkersuisut, eller at dokumentationen i øvrigt ikke er tilstrækkelig til, at skatteforvaltningen kan vurdere, om der er handlet i overensstemmelse med armslængdeprincippet.

Til § 2

Til stk. 1

Det foreslås, at loven træder i kraft d. 1. januar 2022.

Til stk. 2

Det foreslås, at forslagens § 1, nr. 1, 9, 15, 17, 18 og 20, først træder i kraft d. 1. januar 2023. Det drejer sig om fastsættelse af den fælleskommunale skatteprocent, person- og standardfradraget m.m., og hænger sammen med, at fradragene m.m. for indkomståret 2022 blev fastsat ved en inatsisartutbeslutning på forårssamlingen 2021.

Det drejer sig desuden om udvidelsen af kredsen af A-indkomster og om muligheden for at indbetale acontoskat.

Til stk. 3

Det foreslås, at forslagens § 1, nr. 15-16, træder i kraft dagen efter kundgørelsen. Det foreslås desuden, at bestemmelsen har virkning for opgørelsen af indkomstgrundlaget for indkomståret 2021. Der henses til, at formålet er, at sikre overensstemmelse med opsparingsgrundlaget i Inatsisartutlov om obligatorisk pensionsordning, hvor der trådte en lovændring i kraft 1. januar 2021.

Forslaget sammenholdt med gældende lov	
Gældende formulering	Forslaget
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I landstingslov nr. 12 af 2. november 2006 om indkomstskat, som ændret ved blandt andet landstingslov nr. 11 af 15. november 2007, Inatsisartutlov nr. 3 af 30. november 2009, Inatsisartutlov nr. 8 af 3. december 2012, Inatsisartutlov nr. 18 af 26. juni 2017, Inatsisartutlov nr. 23 af 13. november 2017, Inatsisartutlov nr. 22 af 28. november 2018, Inatsisartutlov nr. 41 af 2. december 2019, og senest ved Inatsisartutlov nr. 12 af 19. november 2020, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 2</p> <p><i>Stk. 6.</i> Skattepligten efter stk. 1 omfatter alene de dér nævnte indtægter og indtægtsgrundlag, ligesom udgifter kun kan fratrækkes, i det omfang de vedrører disse indtægter eller indtægtsgrundlag. For personer, der er skattepligtige efter stk. 1, nr. 1, indrømmes et fradrag på 10 procent af vederlaget, dog højst årligt et af Inatsisartutlovs fastsat beløb. Det i 2. pkt. omtalte årlige fradrag fastsættes under en samling i første halvdel af året forud for det pågældende kalenderår.</p>	<p>1. § 2, stk. 6, affattes således:</p> <p>” <i>Stk. 6.</i> Skattepligten efter stk. 1 omfatter alene de dér nævnte indtægter og indtægtsgrundlag, ligesom udgifter kun kan fratrækkes, i det omfang de vedrører disse indtægter eller indtægtsgrundlag. For personer, der er skattepligtige efter stk. 1, nr. 1, indrømmes et fradrag på 10 procent af vederlaget, dog højst 1.000 kr. årligt.”</p>
	<p>2. Efter § 3 indsættes:</p> <p>” § 3 a. Virksomheder, der efter aftale med udenlandske forsvarsmyndigheder udfører opgaver i områder uden for den kommunale inddeling, skal være registreret som aktie- eller anpartsselskaber hjemmehørende i Grønland, og deres ledelser skal have sæde i Grønland.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Stk. 1 gælder på samme måde for virksomheder, der udfører opgaver som underentreprenør, underleverandør m.v. for de, som jf. stk. 1 har indgået en aftale med</p>

	<p>udenlandske forsvarsmyndigheder om at udføre opgaver i områder uden for den kommunale inddeling, og for underentreprenører, underleverandører m.v., som udfører opgaver for en underentreprenør, underleverandør m.v. jf. dog stk. 3.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Virksomheder omfattet af stk. 1 og 2, kan benytte andre underentreprenører, underleverandører m.v. end de, som omfattes af stk. 2, såfremt der er tale om helt særlige forhold.”</p>
<p>§ 18 <i>Stk. 3.</i> Skatteforvaltningen fastsætter mindsterenten normalt for halvårene januar–juni og juli–december.</p>	<p>3. § 18, stk. 3, affattes således: ” <i>Stk. 3.</i> Skatteforvaltningen fastsætter inden den 20. december mindsterentesatsen for det kommende indkomstår.”</p>
<p>§ 19 <i>Stk. 2.</i> Den skattemæssige værdi af en bil, der er omfattet af stk. 1, sættes til en årlig værdi af 60.000 kr., såfremt vejarealet i den by, hvor bilen anvendes privat, udgør 75.000 kvadratmeter eller mere.</p>	<p>4. I § 19, stk. 2, ændres ”60.000” til: ”70.000 (2022 niveau)”.</p>
<p>§ 19 <i>Stk. 3.</i> Udgør vejarealet i den by, hvor bilen anvendes privat, mellem 25.000 kvadratmeter og 75.000 kvadratmeter, nedsættes værdien, som nævnt i stk. 2, til 30.000 kr.</p>	<p>5. I § 19, stk. 3, ændres ”30.000” til: ”35.000 (2022 niveau)”.</p>
<p>§ 19 <i>Stk. 4.</i> Udgør vejarealet i den by, hvor bilen anvendes privat mindre end 25.000 kvadratmeter, nedsættes værdien, som nævnt i stk. 2, til 15.000 kr.</p>	<p>6. I § 19, stk. 4, ændres ”15.000” til: ”17.500 (2022 niveau)”.</p>
<p>§ 19 a. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes værdien af boliger, herunder prævakant og vakant boliger, der</p>	<p>7. § 19 a affattes således: ” § 19 a. Værdien af goder som nævnt i stk. 2-8, der stilles til rådighed for modtagere af A-indkomst som nævnt i § 75, stk. 1,</p>

stilles helt eller delvist vederlagsfrit til rådighed, jf. dog § 34, stk. 1, nr. 3.

fastsættes som anført i stk. 2-8, jf. dog stk. 9. Tilsvarende gælder for goder, der stilles til rådighed for personer, der er valgt til medlem af eller medhjælp for bestyrelser, udvalg, kommissioner, råd, nævn eller andre kollegiale organer, herunder Naalakkersuisut, Inatsisartut og kommunalbestyrelser, samt, når forholdet ikke i øvrigt omfattes af dette stykke, hovedaktionærer som nævnt i § 86, stk. 3, der får stillet goder til rådighed af det selskab, vedkommende er hovedaktionær i.

Stk. 2. Værdi af fri bolig opgøres som summen af et driftsbidrag tillagt et kapitalafkast efter bestemmelserne i nr. 1-3, jf. dog stk. 9:

1) Driftsbidraget udgør 461 kr. pr. m² (2022 niveau) for enfamilie- og dobbeltfamiliehus og 512 kr. pr. m² (2022 niveau) for etageejendomme og rækkehuse m.v.

2) Kapitalafkastet udgør 1,5 procent af boligens anskaffelsessum tillagt senere ombygnings- eller forbedringsudgifter. Dog kan boligens anskaffelsessum ikke være lavere end 7.000 kr. pr. m² (2022-niveau) og kan ikke overstige 21.000 kr. pr. m² i 2022, 28.000 kr. pr. m² i 2023 og 35.000 kr. pr. m² i 2024. Fra og med indkomståret 2025 reguleres den højeste anskaffelsessum på 35.000 kr. pr. m² (2024-niveau) med satstilpasningsprocenten, jf. § 19 c.

3) Den laveste anskaffelsessum på 7.000 kr. pr. m² reduceres med 1.000 kr. pr. m² (2022-niveau) for hver af følgende installationsgruppe m.v., der mangler i boligen:

- a) Bad eller vandskylende toilet.
- b) Centralvarme, oliefyr eller elvarme.
- c) Elektricitet.
- d) Vand eller vandtank.
- e) Gas eller elektricitet til kogebrug.

f) Isolering af gulv, loft og vægge på samlet mindre end 250 mm mineraluld. Såfremt der er benyttet andre isoleringsmaterialer, omregnes isoleringsevnen til mineraluld.

Stk. 3. Såfremt rådighed over en bolig, jf. stk. 2, inkluderer hel eller delvis fri rådighed over inventaret, ansættes værdien af inventaret i et indkomstår til 5 procent af den værdi af fri bolig, der fremkommer efter stk. 2.

Stk. 4. Værdien af fri vakant eller prævakant bolig, der stilles til rådighed af det offentlige, fastsættes efter boligens størrelse til følgende pr. måned:

- 1) 1.000 kr. (2022 niveau) pr. rum eller værelse, når andre end medlemmer af husstanden har adgang til samme køkken- eller toiletfaciliteter.
- 2) 2.000 kr. (2022 niveau) ved selvstændige boliger med 1 eller 2 rum.
- 3) 2.500 kr. (2022 niveau) ved selvstændige boliger med 3 rum.
- 4) 3.500 kr. (2022 niveau) ved selvstændige boliger med 4 rum.
- 5) 4.500 kr. (2022 niveau) ved selvstændige boliger med 5 rum eller derover.

Stk. 5. Værdien af frit logi bestående af et værelse, hybel med tekøkken eller lignende fastsættes til kr. 17.500 kr. pr. år. (2022-niveau), jf. dog stk. 2 og stk. 9.

Stk. 6. Værdien af fri kost fastsættes til 80 kr. pr. dag for fuld kost, 59 kr. pr. dag ved delvis fuld kost, bestående af 2 måltider, og 45 kr. pr. dag for 1 måltid (2022-niveau), jf. dog stk. 9.

Stk. 7. Værdien af frit internet fastsættes til 6.000 kr. pr. år.

Stk. 8. Værdien af fri telefon fastsættes til 6.000 kr. pr. år.

Stk. 9. Skatteforvaltningen kan efter anmodning fra skattepligtige eller indeholdelsespligtige i enkeltsager

	<p>godkende, at værdierne i de stk. 2-8 nævnte tilfælde nedsættes, såfremt det dokumenteres, at værdien af goderne i fri handel er mere end 20 pct. lavere end de fastsatte værdier. Skatteforvaltningen kan i enkeltsager forhøje værdierne i de i stk. 2-6 nævnte tilfælde, såfremt værdierne af de pågældende goder er mere end 20 pct. højere end de fastsatte værdier.”</p>
	<p>8. Efter § 19 a indsættes: ” § 19 b. Med undtagelse af de i § 34, stk. 1, nr. 15, nævnte frirejser fastsættes værdien af frirejser til de udgifter, som arbejdsgiveren har afholdt til rejsen, jf. dog stk. 2 og 4.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Værdien af 1 frirejse mellem et afrejsested i Grønland til en destination i Grønland og retur, eller et afrejsested i Grønland til København og retur, kan dog ikke overstige satserne i nr. 1-3. I stedet for København kan anvendes en anden destination med direkte flyforbindelse til Grønland, såfremt prisen på rejsen ikke overstiger, hvad en rejse til København ville have kostet. I fravær af dokumentation for rejseudgifter, jf. stk. 1, fastsættes værdien af frirejser omfattet af denne bestemmelse til:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 17.680 kr. pr. rejse (2022 niveau). 2) 8.840 kr. pr. rejse (2022 niveau) pr. barn i alderen 2 til 11 år. 3) 1.760 kr. pr. rejse (2022 niveau) pr. barn under 2 år. <p><i>Stk. 3.</i> Værdien af rejser, hvor nogle dage anvendes til erhvervmæssige formål og andre dage til private formål, beskattes på samme måde som i stk. 1, idet værdien reduceres forholdsmæssigt med det antal dage, der er anvendt til erhvervmæssige formål. En rejse beskattes dog kun, såfremt varigheden af ferie, afspadsering, orlov eller tilsvarende private formål overstiger 50</p>

	<p>procent af opholdets varighed eller udgør mere end 5 dage i sammenhæng. Det er endvidere en betingelse, at værdien af den private andel skal udgøre mindst 1.000 kr. Ved opgørelsen efter 1. og 2. pkt. ses der bort fra rejsedage, lørdage, søndage og helligdage. Ved ”helligdage” forstås nytårsaftensdag, 1. nytårsdag, helligtrekongersdag, skærtorsdag, langfredag, 1. påskedag, 2. påskedag, St. bededag, Kr. himmelfartsdag, 1. pinsedag, 2. pinsedag, Grønlands Nationaldag, juleaftensdag, 1. juledag og 2. juledag.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Rejser i ferieøjemed mellem en ansats sædvanlige bopæl og et midlertidigt arbejdssted, eller et fast arbejdssted, som den ansatte ikke må opholde sig på, når vedkommende ikke er i tjeneste, beskattes med 2.000 kr. pr. rejse.</p> <p>§ 19 c. Fra og med indkomståret 2023 reguleres værdierne i 19, stk. 2-4, § 19 a, stk. 2, nr. 1-2, § 19 a, stk. 4-6, og § 19 b, stk. 2, nr. 1-3, med satstilpasningsprocenten. Værdierne nedrundes til nærmeste hele kronebeløb. Skatteforvaltningen meddeler årligt de for indkomståret gældende satser senest den 10. oktober i kalenderåret forud for det indkomstår, hvor satserne skal gælde.”</p>
<p>§ 20 <i>Stk. 2.</i> Det skattefrie beløbs størrelse fastsættes af Inatsisartut under en samling i første halvdel af året forud for det pågældende kalenderår.</p>	<p>9. § 20, stk. 2, affattes således: ”<i>Stk. 2.</i> Det skattefrie beløb er 5.000 kr.”</p>
<p>§ 21 <i>Stk. 2.</i> Standardfradragets størrelse fastsættes af Inatsisartut under en samling i første halvdel af året forud for det pågældende kalenderår.</p>	<p>10. § 21, stk. 2, affattes således: ”<i>Stk. 2.</i> Standardfradraget er 10.000 kr.”</p>

<p>§ 36 b</p> <p><i>Stk. 2.</i> Den skattepligtige skal udfærdige og opbevare skriftlige dokumenter for, hvorledes priser og vilkår er fastsat for de kontrollerede transaktioner, jf. dog stk. 4. Den skriftlige dokumentation skal opbevares på betryggende vis i 5 år fra udgangen af det regnskabsår, materialet vedrører. Den skriftlige dokumentation skal på skattemyndighedernes begæring forelægges denne og være af en sådan art, at den kan danne grundlag for en vurdering af, om priser og vilkår er fastsat i overensstemmelse med, hvad der kunne være opnået, hvis transaktionerne var afsluttet mellem uafhængige parter. Skriftlig dokumentation i form af databaseundersøgelser skal alene udarbejdes, såfremt skatteforvaltningen anmoder herom, og med en frist på minimum 60 dage. Der skal ikke udarbejdes skriftlig dokumentation for kontrollerede transaktioner, der i omfang og hyppighed er uvæsentlige. Naalakkersuisut kan fastsætte regler for indholdet af den skriftlige dokumentation.</p>	<p>11. I § 36 b, stk. 2, indsættes efter 3. pkt. som nyt pkt.:</p> <p>”Den skattepligtige skal på skatteforvaltningens anmodning indsende dokumentationen inden for en frist, som fastsættes af skatteforvaltningen, men som ikke kan være på mindre end 60 dage.”</p>
<p>§ 36 b</p> <p><i>Stk. 3.</i> Såfremt den skattepligtige ikke har udarbejdet dokumentation efter stk. 2, finder § 19 i landstingslov om forvaltning af skatter anvendelse.</p>	<p>12. § 36 b, stk. 3, affattes således:</p> <p>” <i>Stk. 3.</i> Såfremt den skattepligtige ikke har afgivet oplysninger efter stk. 1, finder § 19 i landstingslov om forvaltning af skatter anvendelse.”</p>
<p>§ 38 c. Indkomstgrundlaget for beskæftigelsesfradraget udgøres af den samlede A- og B-indkomst tillagt beløb, som efter § 41, stk. 2, ikke medregnes til den skattepligtige indkomst.</p>	<p>13. § 38 c, stk. 1, affattes således:</p> <p>”Indkomstgrundlaget for beskæftigelsesfradraget udgøres af den samlede A- og B-indkomst tillagt beløb, som efter § 41, stk. 2, og § 47 b, stk. 6, ikke medregnes til den skattepligtige indkomst.”</p>
<p>§ 38 d. Ved opgørelsen af indkomstgrundlaget ses der bort fra ydelser som nævnt i Inatsisartutlov om obligatorisk</p>	<p>14. § 38 d, stk. 1, affattes således:</p> <p>”Ved opgørelsen af indkomstgrundlaget ses der bort fra ydelser som nævnt i</p>

<p>pensionsordning § 4, stk. 1-2, med undtagelse af de ydelser, som er nævnt i samme bestemmelses stk. 1, nr. 1-3.</p>	<p>Inatsisartutlov om obligatorisk pensionsordning § 2, stk. 2 og 3, med undtagelse af de ydelser, som er nævnt i samme bestemmelses stk. 2, nr. 1-4.”</p>
<p>§ 63, stk. 2 Stk. 2. Inatsisartut fastsætter under en samling i første halvdel af året forud for det pågældende kalenderår udskrivningsprocenten for den fælleskommunale skat efter høring af kommunerne.</p>	<p>15. § 63, stk. 2, affattes således: ” Stk. 2. Den fælleskommunale skat er 6 procent.”</p>
<p>§ 67, stk. 1. Personfradragets størrelse fastsættes af Inatsisartut under en samling i første halvdel af året forud for det pågældende kalenderår.</p>	<p>16. § 67, stk. 1, affattes således: ”Personfradragets størrelse fastsættes til 48.000 kr., medmindre Inatsisartut ved en inatsisartutbeslutning under en samling i første halvdel af året forud for det pågældende kalenderår vedtager andet.”</p>
<p>§ 73, stk. 1 Landsskat, fælleskommunal skat, kommuneskat og særlig landsskat opkræves i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel. Udbytteskat og royaltyskat opkræves efter reglerne i kapitel 8.</p>	<p>17. § 73, stk. 1, 1. pkt., affattes således: ”Selskabsskat, landsskat, fælleskommunal skat, kommuneskat og særlig landsskat opkræves i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel.”</p>
	<p>18. I § 75, stk. 1, indsættes som nr. 4: ”4) Værdien af goder, der er omfattet § 19, stk. 2-4, §19 a og § 19 b, der stilles til rådighed i et tjenesteforhold. Tilsvarende gælder goder som nævnt i 1. pkt., der stilles til rådighed for personer, der er valgt til medlem af eller som medhjælp for bestyrelser, udvalg, kommissioner, råd, nævn eller andre kollegiale organer, herunder Naalakkersuisut, Inatsisartut og kommunalbestyrelser, samt når forholdet ikke i øvrigt omfattes af dette stykke, hovedaktionærer som nævnt i § 86, stk. 3, der får stillet goder til rådighed af det selskab, vedkommende er hovedaktionær i.”</p>

<p>§ 83, stk. 3</p> <p><i>Stk. 3.</i> B-skat forfalder til betaling i 10 rater den 1. i hver af månederne januar, februar, marts, april, maj, juli, august, september, oktober og november med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Falder sidste rettidige betalingsdag på en søn- eller helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.</p>	<p>19. § 83, stk. 3, affattes således:</p> <p>” <i>Stk. 3.</i> B-skat forfalder til betaling i 12 rater den 1. i hver af månederne med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Falder sidste rettidige betalingsdag på en søndag, en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.”</p>
	<p>20. Efter § 85 indsættes i kapital 7:</p> <p>”<i>Foreløbig selskabsskat</i></p> <p>§ 85 a. Selskaber og foreninger m.v. kan frivilligt senest den 31. december indbetale indkomstårets forventede selskabsskat. Hvor selskabet anvender et andet indkomstår end kalenderåret (forskudt indkomstår), betales acontoskat for et givet indkomstår senest inden udløb af det anvendte indkomstår. Falder sidste rettidige betalingsdag på en søndag, en helligdag eller en lørdag, forlænges fristen til den følgende hverdag. Indbetalte beløb benævnes acontoskat.</p>
	<p>21. I § 104 indsættes som stk. 2:</p> <p>”<i>Stk. 2.</i> Den, som uden at forholdet omfattes af stk. 1, forsætligt eller af grov uagtsomhed undlader at opfylde en pligt, som påhviler ham efter § 3 a, kan idømmes foranstaltninger i form af advarsel eller bøde. Bøde kan pålægges en juridisk person efter reglerne i Kriminallov for Grønland.”</p>
<p>§ 105, stk. 1.</p> <p>På samme måde som anført i § 102, dømmes den, der forsætligt eller af grov uagtsomhed:</p> <p>1) undlader at opfylde sin pligt til at indeholde A-skat, udbytteskat eller royaltyskat,</p>	<p>22. § 105, nr. 5-8, affattes således:</p> <p>”5) undlader at opfylde sin pligt til at tilbageholde afgift efter § 46, stk. 2, 6) undlader at indbetale tilbageholdt afgift efter § 46, stk. 1, i rette tid, 7) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger om opfyldelse af betingelserne for begrænset dokumentationspligt</p>

<p>2) undlader at indbetale den indeholdte skat i rette tid,</p> <p>3) undlader rettidigt at afgive de oplysninger, der omhandles i § 81, stk. 3, § 88 og § 92,</p> <p>4) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger om de forhold, der er nævnt i § 81, stk. 3, § 88 og § 92,</p> <p>5) undlader at opfylde sin pligt til at tilbageholde afgift efter § 46, stk. 2, eller</p> <p>6) undlader at indbetale tilbageholdt afgift efter § 46, stk. 1, i rette tid.</p>	<p>vedrørende kontrollerede transaktioner, jf. 39 b, stk. 4, eller</p> <p>8) undlader efter anmodning fra skatteforvaltningen rettidigt at indsende den skriftlige dokumentation vedrørende kontrollerede transaktioner, som der er pligt til at udarbejde efter § 39 b, stk. 2, og land for land-rapport, jf. § 39 b, stk. 6-12.”</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>Inatsisartutloven træder i kraft den 1. januar 2022, jf. dog stk. 2-4.</p> <p><i>Stk. 2.</i> § 1, nr. 1, 9, 10, 15, 17, 18 og 20, træder i kraft 1. januar 2023 og har virkning for indkomståret 2023.</p> <p><i>Stk. 3.</i> § 1, nr. 13 og 14, træder i kraft dagen efter lovens kundgørelse og har virkning for opgørelsen af beskæftigelsesfradraget for indkomståret 2021.</p>

Høringssvarnotat

Der er i forbindelse med høringen indkommet høringssvar fra følgende høringssparter, der ingen bemærkninger havde til forslaget: Departementet for Sundhed.

Følgende høringssparter fremsendte høringssvar med bemærkninger til forslaget: GrønlandsBanken, Formandens Departement, Grønlands Erhverv (GE), Departementet for Boliger, Infrastruktur og Ligestilling.

Nedenfor er hovedpunkterne i høringssparternes bemærkninger gengivet med almindelig skrift, mens kommentarerne fra Naalakkersuisut er anført med *kursiv*.

GrønlandsBanken

GrønlandsBANKEN skal benytte anledningen til at kommentere på forslaget vedrørende de forhold der direkte vedrører banken. Forslaget vedrører opgørelse og beskatning af frie goder herunder værdien af fri bil, fri bolig, fri telefon og internet, fri kost og fri rejser.

Ligeledes foreslås de skattemæssige fradrag lovfæstet i lov om indkomstskat. GrønlandsBANKEN har ikke bemærkninger til, at fradraget fastsættes ved lov.

GrønlandsBANKEN vurderer, at der er tale om en række stramninger af beskatningen af frie goder. Den skatteretlige argumentation bag beskatning af frie goder er velkendt. Imidlertid finder banken, at forslaget har en række uhensigtsmæssigheder, der kan afhjælpes.

Væsentligste kritikpunkt er, at de administrative byrder ikke bliver reduceret, men i stedet væsentligt øget for det private erhvervsliv.

Lovforslaget efterlader en del åbne spørgsmål omkring både virksomhedernes og Selvstyrets praktiske håndtering af ”faste” frie goder (fri bil, fri telefon, frit internet, fri kost). Således virker det uklart, om Selvstyret eksempelvis forventer, at virksomhederne fordeler værdien af de frie goder på månedlige indberetninger? Ligeledes er det bankens formodning, at Selvstyret undervurderer de administrative ressourcer, der skal afsættes til en effektiv kontrol af området.

Høringssvaret har ikke givet anledning til ændringer.

Om forslagene vedrørende beskatningen af frie goder vil medføre øgede administrative byrder for det private erhvervsliv vil formodentligt bero på flere forhold.

Forslagets bestemmelser om lovfæstelse af satser m.v. for de frie goder, vil næppe i sig selv medføre øgede administrative byrde for arbejdsgiverne, men vil på nogle punkter medføre forsimplinger f.eks. i forhold til frit internet og fri kost. Dog forventes forslaget om beskatning

af delvise frirejser at øge de administrative byrder for arbejdsgiverne. Disse forhold er også beskrevet i de almindelige bemærkninger.

Forøgelsen af de administrative byrder forventes især at optræde i forbindelse med, at visse frie goder gøres til en A-indkomst fra og med indkomståret 2023.

Det skal her bemærkes, at indeholdelsespligtige arbejdsgivere m.v. allerede i dag er pålagt at registrere oplysninger om disse goder og indberette disse oplysninger årligt. Ændringen består således i, at der fremover vil skulle foretages månedlige indberetninger af frie goder, og at der vil skulle indeholdes og indbetales A-skat heraf.

Såfremt den indeholdelsespligtige i øvrigt har styr på de frie goder, formodes det, at den øgede indberetningsfrekvens m.v. primært vil medføre en øget administrativ byrde i overgangsfasen, men at det på sigt vil blive indarbejdet i de administrative og systemmæssige rutiner hos arbejdsgiverne og skatteforvaltningen.

De administrative byrder vil desuden især afhænge af, i hvilket omfang arbejdsgivere m.v. stille de omfattede frie goder til rådighed for deres medarbejdere. Den indeholdelsespligtige arbejdsgiver vil dermed selv have indflydelse på, hvor omfattende eller kompleks en indberetning, der vil være tale om, da arbejdsgiveren i forhandling med lønmodtageren beslutter, hvordan de ansattes lønpakker sammensættes.

Lovforslaget rummer et opgør med princippet om ensartet beregning af leje af offentlig og privat ejendom. Fremadrettet skal der ved beregningen af den skattemæssige værdi af en virksomheds huslejefastsættelse på personaleboliger tages udgangspunkt i en anskaffelsessum på max. 35.000 kr. pr. kvm., hvor det tidligere var max. 15.000 kr. pr. kvm. Ændringen er foretaget ud fra en betragtning om at bringe den skattemæssige værdi i bedre overensstemmelse med handelsværdien.

GrønlandsBANKEN finder, at der er tale om forskelsbehandling af private og offentlige ansatte. Det er vanskeligt at se, hvorfor privat ansatte skal beskattes hårdere af en beregnet skattemæssig værdi af fri husleje, når det er en kendsgerning, at huslejeniveauet i Grønland er kunstigt lavt for alle, der betaler husleje beregnet efter den offentlige beregningsmodel.

Offentlige udlejningsboliger kan være af en ældre dato og varierende standard. Der kan desuden være ventelister til at få anvist en bolig i det offentlige.

En ansat får derimod typisk anvist en bolig ved ansættelsen og boligerne kan være bedre og mere moderne end det offentliges udlejningsboliger.

Den nuværende værdisættelse af fri bolig afviger i visse tilfælde væsentligt fra markedshuslejerne, hvilket giver et stort incitament til at give fri bolig, eller fastsætte husleje efter den lave skattemæssige værdi af fri bolig.

Det skal bemærkes, at der i udgangspunktet ikke gøres forskel på, hvordan den skattemæssige værdi af fri bolig opgøres for henholdsvis privat og offentligt ansatte. Der dog en forskel i, at kun det offentlige kan tilbyde vakant og prævakant boliger til rådighed. Denne adgang har de private arbejdsgivere efter forslaget ikke. For mere om dette henvises der til besvarelsen nedenfor.

Grønlandsbanken mener, at konsekvensen kan være, at virksomhedernes ansatte skal betale mere i husleje, og at de ansatte enten kan kræve kompensation, hvilket er en stigende omkostning for erhvervslivet, eller at rekrutteringen bliver vanskeliggjort, hvilket vil reducere virksomhedernes produktivitet og værdiskabelse, hvilket vil reducere det samlede skattegrundlag i samfundet.

Høringssvaret har på dette punkt ikke givet anledning til ændringer. Bemærkningen kan fremføres som en konsekvens af alle forslag, der i nogen tilfælde måtte medføre en højere beskatning. Der er generelt mangel på boliger på visse lokaliteter, hvorfor rekrutteringsvanskeligheder grundet huslejepriser kan være et generelt problem.

Forslaget forventes ikke at berøre denne situation, men forventes at bidrage til en sundere og mere neutral skattemæssig behandling i de tilfælde, hvor ansatte får stillet en bolig til rådighed.

Banken tager til efterretning, at også selvstyrejede selskaber vil blive omfattet af ovenstående regler, men finder stadig, at følgende passus i lovforslaget er en klar underdrivelse:

”Det kan derfor ikke udelukkes at der kan være enkelttilfælde, hvor den offentlige husleje er mindre end den skattemæssige værdi af fri bolig, når den opgøres efter reglerne i forslaget. Dette hænger sammen med de grænser, der er i lejelovgivning, for fastsættelsen af husleje i offentligt ejede udlejningsejendomme.”

Finder Selvstyret, at der er en skattemæssig værdi af en kunstig lav husleje med hensyn til en del af arbejdsstyrken, burde Selvstyret også adressere samme problemstilling ved den øvrige arbejdsstyrke (ansat i det offentlige). Alternativet er, at særligt private arbejdsgivere sidder tilbage med en fornemmelse af, at deres ansatte stilles ringere end offentligt ansatte rent lovgivningsmæssigt, hvilket er problematisk, da det grønlandske samfund har akut behov for en øget privatsektor for at udligne en voksende offentlig sektor.

Høringssvaret har på dette punkt givet anledning til, at forslagens bemærkninger er præciseret. Præciseringen går på, at det nu mere klart er beskrevet, i hvilke tilfælde der kan være tale om delvis fri bolig.

Lovbemærkningerne giver dermed ikke længere indtrykket af, at det forventes at være sjældent forekommende. Da der ikke i dag sker en beskatning i disse tilfælde, foreligger der ikke oplysninger om, hvor udbredt det er, at huslejen på personaleboliger fastsættes på baggrund af den laveste skattemæssige værdi. Der foreligger desuden ikke oplysninger om, i hvilket omfang anskaffelsesværdien på boligerne overstiger 15.000 kr. pr. m².

Huslejen må naturligvis afspejle udgifterne til at opføre boligen, på det tidspunkt boligen blev opført. En del af den offentlige boligmasse er af ældre årgang og har et vedligeholdelsesefterslæb, hvorfor huslejeniveauet i disse tilfælde naturligt vil være lavere.

Omfanget af dette hænger direkte sammen med, i hvilket omfang arbejdsgivere giver medarbejdere personaleboliger i boliger, hvis opførelses-/ eller anskaffelsesomkostninger overstiger 15.000 kr. pr. m², og at disse boliger udlejes på huslejevilkår, der svarer til de, som gælder for offentligt ejede boliger.

Forslaget omfatter både offentligt og privat ansatte. Forslaget indebærer på dette punkt ikke en forskelsbehandling.

Det er desuden vigtigt at sondre mellem boliger, der stilles til rådighed som en personalebolig m.v., og almindelige lejeboliger. Forslaget berører ikke de tilfælde, hvor der er tale om almindelige lejemål.

I forhold til prævakant og vakantbolig er det intentionen, at offentlige og private arbejdsgivere skal behandles forskelligt. Private arbejdsgivere får ikke mulighed for at tilbyde denne boligform. Sætserne for prævakant og vakantbolig har primært til formål at gøre den skattemæssige behandling mere simpel at administrere og tage hensyn til de vilkår, disse boliger stilles til rådighed for de ansatte.

Der henvises desuden til høringssvaret fra Grønlands Erhverv vedrørende fri vakant og prævakantboliger.

Afslutningsvist skal det bemærkes, at på baggrund af høringssvaret fra GE er forslaget ændret. Det foreslås nu, at ændringen til 35.000 kr. indtrappes over en årrække. Der henvises i øvrigt til besvarelsen af høringssvaret fra GE vedrørende fri bolig.

Grønlands Banken bemærker, at det ligeledes fremgår af forslaget, at merbeskatningen kan blive undgået, såfremt det godtgøres, at markedsværdien af husleje er 20 % lavere end den

skattemæssige værdi efter forslaget § 19 a, stk. 9. Det fremgår uklart, hvorfor der kræves hele 20 % forskel, førend beregningen efter forslaget § 19 a, stk. 9, kan fraviges.

Bemærkningen har givet anledning til, at bemærkningerne er præciseret for bedre at redegøre for bestemmelsens funktion.

Som udgangspunkt opgøres værdien af frie goder til den udgift, som det ville koste den skattepligtige selv at erhverve godet ved fri handel (handelsværdien). Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.2. I nogle tilfælde er det muligt rimeligt præcist at fastslå, hvad handelsværdien er på markedet, men i andre tilfælde involverer det større eller mindre grad af skøn. Når metoden for opgørelsen af den skattemæssige værdi af fri bolig fastsættes ved lov, indebærer dette, at opgørelsesmetoden låses fast. Dette giver klarhed både for skatteforvaltningen og borgerne om, hvordan et gode vil blive behandlet.

Dette kan dog medføre nogle urimelige tilfælde, såfremt den skattemæssigt opgjort værdi afviger væsentligt fra handelsværdien. Samtidigt bør mindre afvigelser mellem handelsværdien og den skattemæssigt opgjort værdi ikke føre til, at der skal foretages et individuelt skøn, idet dette ville fjerne formålet med reglerne og medføre mere administration, individuel sagsbehandling og risiko for flere tvister.

Formålet med § 19, stk. 9, er at sikre en balance mellem disse 2 hensyn, således at små afvigelser fra handelsprisen ikke medfører, at der skal foretages en individuel ansættelse af værdien af et gode, men at der kan tages hensyn til større afvigelser. Dette gælder uanset, om en sag indledes på initiativ af skatteforvaltningen eller af den skattepligtige.

Bestemmelsen kan eksempelvis anvendes ved personaleboliger i områder, hvor der er høje opførelsesudgifter, men hvor markedshuslejerne er billige, f.eks. fordi der er et overudbud af boliger. I dette tilfælde vil en ansat kunne kræve, at værdien af fri bolig nedsættes, såfremt det godtgøres, at markedshuslejen for en tilsvarende bolig er mindst 20 % mindre end den, der er opgjort efter § 19 a.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den almindelige praksis for tilsidesættelse af skatteforvaltningens administrative skøn i skattesager. Når der er tale om udøvelse af et skøn, er domspraksis, at skatteforvaltningens skøn kun tilsidesættes af retten, såfremt skønnet er åbenbart urimeligt eller hviler på et forkert grundlag.

I sidste ende står det den skattepligtige frit, om vedkommende vil tage imod godet fra arbejdsgiveren. Den skattepligtige kan dermed helt undgå de deraf følgende skattemæssige konsekvenser, hvis vedkommende er uenig i den skattemæssige værdi.

GrønlandsBANKEN har gennemgået afsnittet omkring feriefrirejser og kan konstatere, at der i beskrivelsen af gældende ret mangler at fremgå, at feriefrirejser også omfatter den ansattes hustru og børn. På side 7 i bemærkningerne fremgår følgende formulering:

”Arbejdsgiverens afholdelse af udgifter for andre end den ansatte, f.eks. den ansattes ægtefælle eller børn, vil som udgangspunkt være skattepligtig for den ansatte, medmindre der er tale om en til- eller fratrædelsesrejse.”

Denne formulering fremstår ikke retvisende i forhold til gældende ret og kan med fordel præciseres.

Banken vurderer dette er af væsentlig betydning. Ligesom ved frie goder skal banken spørge ind til, hvorvidt Skattestyrelsen har afsat yderligere ressourcer til administration af ordningen. Det er bankens vurdering, at det kan blive vanskeligt at kontrollere, hvorvidt der har været feriedage, ud over de angivne grænser, involveret ved de indberettede erhvervsrejser.

Bemærkningen har givet anledning til at det ovenfor angivne afsnit er blevet præciseret. I eksemplet i teksten er der tilføjet en henvisning til feriefrirejser.

I forhold til de administrative konsekvenser for skatteforvaltningen, er det intentionen, at der i en opstartsfasen afsættes yderligere ressourcer bl.a. i forbindelse med konverteringen af goderne til A-indkomst i 2023 og til kontrol- og vejledningsformål.

På sigt forventes forslaget dog ikke at have væsentlige administrative konsekvenser for skatteforvaltningen.

Fra arbejdsgiverens side vurderer banken, at virksomheden kan blive påtvunget at skulle administrere en løsning, hvor den ansatte underskriver en tro og love erklæring med hensyn til, hvad der er arbejdsdage, og hvad der er feriedage. Dette er uhensigtsmæssigt, og som dokumentationsgrundlag overfor Skattestyrelsen virker dette også unødvendigt tungt.

Forslaget medfører, som beskrevet i bemærkningerne, pligter for arbejdsgiverne til at indrapportere oplysninger, når betingelserne for en skattepligtig delvis frirejse er opfyldt på grund af, at der er afholdt ferie m.v. i tilknytning til en tjenesterejse. Dette indebærer en øget arbejdsbyrde for arbejdsgiverne.

Definitionen af en tjenesterejse er, at rejsen gennemføres i arbejdsgiverens interesse. Det må derfor i almindelighed forventes, at arbejdsgiver og arbejdstager på forhånd har aftalt, hvad formålet med rejsen er, og hvilken arbejdsforpligtigelse den ansatte har under tjenesterejsen. Samtidig vil det også typisk være aftalt, hvis den ansatte holder ferie, afspadsering eller lignende, i tilknytning til tjenesterejsen, da rejseudgifterne jo dels afholdes af arbejdsgiveren,

og da medarbejderen modtager løn, samt i nogle tilfælde kan få betalt hotelophold og være berettiget til dagpenge m.v., under tjenesterejsen.

Uanset om der er tale om timelønnede, funktionærer eller andre månedslønnede, vil der desuden skulle være en registrering af ferieafholdelse, blandt andet af hensyn til udbetalingen af løn under ferie og overførsel af ubrugte feriedage til senere ferieår m.v. Det forventes, at oplysninger fra ferieregnskabet kan anvendes til kontrol med, hvorvidt opholdsdage i forbindelse med tjenesterejser har været anvendt til arbejde eller til ferie m.m.

Grønlands Erhverv (GE)

Fri bolig

Forslaget forhøjer anskaffelsessummen fra tidligere max. kr. 15.000 pr. m² til nu kr. 35.000 kr. pr. m² i forbindelse med fastsættelsen af den skattemæssige værdi af en aftalt fri bolig.

Markedsprisen pr. m² er steget en del, siden den blev fastsat til max. 15.000 kr. Det samme gælder huslejerne.

Men en forøgelse på 20.000 kr./m² er en voldsom stigning på en gang. Det vil medføre, at en bolig på 100 m² stiger med en skattemæssig værd på 30.000 kr. pr. år.

Stigningen i huslejen vil sandsynligvis medføre krav om kompensation herfor i lønforhandlingerne på det private område, hvilket vil forhøje omkostninger for det private erhvervsliv.

GE skal anbefale, at stigning til de 35.000 kr. fordeles over eksempelvis en 3-årig periode, dvs. med en stigning på 6.000 kr. pr. år.

Med henblik på, som foreslået, at imødegå risikoen for, at ændringen kan medføre en u hensigtsmæssig stigning i det private erhvervslivs udgifter til kompensation, er forslaget tilrettet med henblik på, at stigningen indtappes mere gradvist. Ændringen er indarbejdet i forslaget § 19 a, stk. 2.

Vakant eller prævakant bolig

Der er i forslaget meget lave skattemæssige værdier for vakant og prævakant boliger.

GE skal anbefale, at muligheden for vakant og prævakant også skal gælde for det private erhvervsliv på lige fod med det offentlige.

Årsagen til, at bestemmelsen om prævakant og vakantboliger kun omfatter offentlige arbejdsgivere, er den meget væsentlige misbrugsrisici, der kan være ved at åbne op for, at private arbejdsgivere kan tilbyde sådanne boliger til deres ansatte.

Den ansatte og arbejdsgiveren kan f.eks. aftale, at den ansatte går ned i løn mod at få lov til blive boende permanent i vakantboligen. Skattemæssigt kan dette medføre en besparelse for arbejdstageren, mens arbejdsgiveren ikke stilles ringere, da arbejdsgiveren kan have fradrag for lejeudgifter såvel som lønudgifter. Der kan mellem arbejdsgiver og arbejdstager derved være en fælles interesse i at udhule beskatningen af fri bolig.

Det offentlige, som arbejdsgiver, formodes ikke at have en interesse i at spekulere i reglerne. Såfremt der konstateres en sådan spekulation fra offentlige arbejdsgivere, kan det være nødvendigt med en skærpelse af reglerne.

Det bør overvejes, om satserne for vakant indkvartering skal hæves, så de også afspejler markedsprisen i forhold til andre lejemål, på samme måde som anskaffelsespriserne hæves ud fra markedspriserne i § 19 a, stk. 2.

Høringsvaret har ikke givet anledning til ændringer. Der henvises til, at vakant og prævakantboligerne kan være af meget varierende kvalitet, og den ansatte skal tåle at fraflytte boligen med meget kort varsel, når der kommer en personalebolig til rådighed.

Forretningsrejser og feriefrirejser

I relation til den delvise beskatning af en kombineret forretnings- og ferierejse, forekommer det ikke ganske afklaret, hvilke dage der tæller med i de 5 dage, der er grænsen for, hvorvidt der skal ske en evt. beskatning af feriedelen.

Af loven fremgår, at lørdage og søndage, der indgår i de 5 fortløbende dage, **ikke** tæller med i opgørelsen af de 5 dage. Af bemærkningerne til loven, s. 9 øverst, fremgår, at feriedage og helligdage m.v.” tæller med i opgørelsen af de 5 dage.

Det forekommer ikke umiddelbart logisk, at man i denne henseende differentierer mellem lørdage/søndage og helligdage. At helligdage ikke altid falder i en weekend, kan ikke berettige differentieringen.

GE anbefaler derfor, at man ikke tæller helligdagene med i opgørelsen af de maksimalt 5 dage, der er grænsen for en beskatning.

Høringsvaret har givet anledning til, at forslaget er tilrettet, således at der ved opgørelsen tillige ses bort fra helligdage.

Det følger af forslaget, at man er skattepligtig af en delvis frirejse, såfremt den private andel af rejsen udgør mindst 50 procent af opholdet, eller udgør mindst 5 dage i sammenhæng.

Formålet med at se bort fra lørdage og søndage er primært at undgå, at kortvarige, reelle tjenesterejser skal udløse en beskatning, da der tillige ses bort fra rejsedage. Dette kunne

f.eks. være tilfældet, hvor en ansat rejser på tjenesterejse en torsdag og først kan nå et fly tilbage om mandagen.

Efter høringsversionen af forslaget medregnes ved opgørelsen af den private andel af opholdet helligdage, da disse dage jo i udgangspunktet er dage, hvor den ansatte har arbejdsfri. Såfremt en rejse planlægges således, at den inkluderer helligdage, f.eks. påske eller juledagene, forekommer det derfor også rimelig, at disse dage skal indgå, som en del af den private andel. Hvis helligdagene falder på lørdage eller søndage, skal de ikke medregnes i den private del af rejsen. Ligeledes kan dagene indgå i den erhvervsmæssige del, såfremt det godtgøres, at den ansatte faktisk har arbejdet i de pågældende helligdage.

Høringssvaret dog givet anledning til, at forslaget er tilrettet i overensstemmelse med høringssvaret, idet der er lagt på at sikre en simpel ensartet opgørelse af den private del af sådanne rejser.

Det forekommer, at der i forslaget er inkluderet en regelændring fsva. feriefrirejser for familier.

Følgende fremgår af bemærkningerne til forslaget s. 7, øverst:

”Arbejdsgiverens afholdelse af udgifter for andre end den ansatte, f.eks. den ansattes ægtefælle eller børn, vil som udgangspunkt for skattepligtig for den ansatte, medmindre der er tale om en til- eller fratrædelsesrejse.”

Det har til dato – efter de oplysninger undertegnede er i besiddelse af – været reglen, at hvis 1 årlig frirejse aftalt med ens arbejdsgiver også omfattede ægtefælle og børn, så var denne frirejse lige så skattefri som 1 årlig frirejse, aftalt med en enlig.

Er det citerede udtryk for en ændring af denne regel, eller er der tale om en fejl? Hvis der ikke er tale om en fejl, hvad er så begrundelsen for, at man nu vil beskatte en feriefrirejse, der også omfatter ægtefælle og evt. børn?

GE anbefaler, at medarbejdere med aftalt ferie frirejse, fortsat kan få 1 årlig skattefri feriefrirejse for den ansatte, ægtefælle og børn under 18 år.

Denne bemærkning, og bemærkningen fra GrønlandsBanken om det samme, har givet anledning til, at de almindelige bemærkninger på dette punkt er præciseret. Forslaget ændrer ikke på reglerne for den ene årlige feriefrirejse, der er reguleret af § 34, nr. 15.

Der er ikke mange, der har aftalt feriefrirejse på business class. De fleste skal tage en restriktiv billet dvs. en af de billige rejser.

Priser for en skattepligtig feriefrirejse er fastsat til de højeste priser Air Greenland har dvs. business med fuld fleksibilitet.

Hvis disse satser skal afspejle markedspriserne, bør den skattemæssige værdi af en fri rejse nedsættes til eventuelt 13.000 kr. og tilsvarende for børn.

Høringssvaret har ikke givet anledning til ændringer. Som beskrevet indeholder forslaget ikke ændringer til beskatningen af feriefrirejser jf. § 34, nr. 15. En skattefri feriefrirejse efter jf. § 34, nr. 15, skal gennemføres til den billigste rejsepris, hvilket følger af de for tjenestemænd gældende regler om feriefrirejser.

Når der er tale om skattepligtige frirejser, indeholder forslagets bestemmelser ansættelser for værdien af frirejser, der samtidig er maksimumsatser. Beskatningen gennemføres i udgangspunktet på baggrund af de af arbejdsgiveren afholdte udgifter til billetter, dog maksimalt den fastsatte sats. Modsat de skattefri frirejser omfatter af § 34, nr. 15, hvor der er krav om at rejsen gennemføres billigst muligt, er der som sådan ikke grænser for, hvor dyrt en skattepligtig frirejse kan være. Dog finder spekulationsundtagelsen anvendelse, såfremt skatteforvaltningen finder, at der er spekuleret i de fastsatte maksimumsatser.

Satsregulering af værdierne

GE accepterer, at der indsættes bestemmelse om regulering af priserne på de frigoder, så der ikke fremover kommer de store reguleringer på 1 gang.

GE anbefaler, at der på samme måde sker en regulering af de skattemæssige fribeløb, jf. § 20, stk. 2, som er foretaget på de frie goder, og herefter årlig regulering med satstilpasningsprocenten. Disse satser har været konstant i de sidste 25 år.

Det er noteret, at der er en accept af den foreslåede satsregulering af værdien af frie goder. GE udtrykker derudover ønske om, at det skattefrie B-indkomst beløb (§ 20, stk. 2) ligeledes skal satsreguleres.

Høringssvaret har ikke givet anledning til ændringer. Det skattefrie B-indkomst beløb er et fradrag, der primært har en teknisk administrativ årsagsforklaring i ønsket om at undgå for meget administration og restskatter på grund af små, enkeltstående B-indkomster.

Der fremstår ikke i øvrigt at være en skattemæssig argumentation for, hvorfor B-indkomster under 5.000 kr. skal behandles anderledes end anden indkomst. Disse forskelle i den skattemæssige behandling giver de skattepligtige incitament til, ved sammensætning af løn m.v., at spekulere i forskellene mellem, hvordan løn og frie goder beskattes. Som beskrevet i forslagets indledende bemærkninger fører dette også i nogle tilfælde til en mindre neutral beskatning.

Formandens Departement

Ifølge § 3 a, stk. 3, kan virksomheder omfattet af stk. 1-2, benytte andre underentreprenører, underleverandører m.v. end de, som omfattes af stk. 2, såfremt der er tale om helt særlige forhold.

Lovforslaget går dermed videre end det, som ses at være indeholdt i tekstanmærkning nr. 6 til formålsskonto 24.10 direkte skatter (FL2021, s. 50-51) samt bemærkningerne til forslaget enkelte bestemmelser (s. 38), som alene henviser til underleverandører.

Tekstanmærkningen må i den sammenhæng, som den oprindelige udmøntning af de i 2020 afsluttede forhandlinger om servicekontrakten på Thulebasen, antages at være toneangivende, hvorfor det anbefales at tilpasse (afgrænse) lovforslaget i overensstemmelse hermed.

Det vurderes, at affattelsen af forslagets § 3 a er i overensstemmelse med ovennævnte tekstanmærkning i finansloven for 2021. Høringsvaret har givet anledning til, at bemærkningerne til forslagets § 3 a, stk. 3, er præciseret i forhold til rækkevidden af undtagelsen fra pligten til at benytte sig af grønlandske underleverandører m.v.

Ifølge bemærkningerne til de enkelte bestemmelser (s. 41) inkluderer satsen for prævakant og vakant bolig ikke forbrug af el, vand og varme, hvis værdi i stedet vil blive beskattet særskilt, såfremt udgiften afholdes af arbejdsgiveren. Dermed ændres gældende praksis. Det kunne med fordel tydeliggøres i bemærkningerne og anføres i selve lovforslaget. I den forbindelse skal det bemærkes, at visse boliger formentlig ikke indeholder individuelle vand- og varmemålere, hvilket selvsagt vanskeliggør opgørelsen og beskatningen af forbruget. Ligesom at ændringen umiddelbart må antages at ville øge den administrative arbejdsbyrde for medarbejderne i Midlertidig Indkvartering.

Den skattemæssige praksis er, at medarbejdere beskattes af værdien af fri el, vand og varme, såfremt arbejdsgiveren afholder udgiften til disse ydelser. Dette gælder som udgangspunkt også, når der er tale om vakant og prævakantboliger.

I nogle tilfælde indgår el, vand og varme i det offentliges samlede betaling for vakant og prævakantboligen, f.eks. hvor der ikke er en individuel forbrugsmåling. I disse tilfælde beskattes den ansatte ikke af fri el, vand og varme, idet arbejdsgiveren ikke særskilt har afholdt udgiften. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis prævakantindkvarteringen sker i et vandrehjem eller en hotellejlighed, hvor der ikke er en særskilt forbrugsafregning, eller hvor boligen deles med flere personer, der ikke hører til den skattepligtiges husstand. Forslaget har ikke til formål at ændre denne praksis.

Lovforslaget afviger i visse tilfælde fra indholdet af parallelstillingen (f.eks. §18, stk. 3) og bemærkningerne til de enkelte bestemmelser (f.eks. ikrafttrædelse), hvilket Departementet for Finanser og Indenrigsanliggender for god ordens skyld bør være opmærksom på.

Høringssvaret har givet anledning til, at parallelopstillingen er gennemgået og opdateret.

Departementet for Sundhed

Departementet for Sundhed bemærker, at departementet er enig i bemærkningerne til lovforslaget om, at forslaget ikke har konsekvenser for folkesundheden.

Departementet har ikke yderligere bemærkninger til det fremsendte.

Høringssvaret har ikke givet anledning til ændringer.

Departementet for Boliger, Infrastruktur og Ligestilling

I forhold til vederlagsfri rådighed over inventar i boligen, der starter på side 11 i bemærkningerne 2.3.3. fri bolig, herunder prævakt og vakantbolig, skal der henvises til både § 31 i landstingsforordning nr. 2 af 12. maj 2005 om leje af boliger og Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 12 af 23. april 2008 om udlejning af ejendomme til beboelse.

I henhold til § 4 i den nævnte bekendtgørelse, skal der betales et møbleringsbidrag, der skal tillægges oveni driftsbidrag, der er fastsat efter § 3. Driftsbidraget i Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 12 af 23. april 2008 om udlejning af ejendomme til beboelse udgør 580 kr. pr. kvm og er dermed anderledes end forslagets § 19 a, stk. 2, hvor driftsbidraget er lavere sat.

I henhold til § 31 i landstingsforordning nr. 2 af 12. maj 2005 om leje af boliger, er maksimumbeløbet for kapitalafkast sat til 15.000 kr., hvor der med forslaget lægges op til at dette beløb skal være højere.

Der er tale om to forskellige beløb, som bliver opkrævet hos lejer, og det der bliver beskattet.

Det er ikke hensigtsmæssigt, at der både i skattelovgivningen og lejelovgivningen bliver henvist til ”driftsbidrag”, ”kapitalafkast” og ”værdi af fri rådighed over inventar / møbleringsbidrag”, men som er forskellige i beløb afhængigt af, hvilken lovgivning der bliver henvist til.

Såfremt der skal ændres i beløbsstørrelserne på driftsbidrag, kapitalafkast eller møbleringsbidrag, bør dette ske i henhold til lejelovgivningen først, som så efterfølgende kan sammenholdes med skattelovgivningen.

Høringssvaret har givet anledning til, at det i forslagets bemærkninger er præciseret, at de skattemæssige metoder er baseret på principper fra lejelovgivningen, men at der er afvigelser mellem disse regelsæt.

Der peges i høringssvaret på, at driftsbidraget i Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 12 af 23. april 2008 om udlejning af ejendomme til beboelse udgør 580 kr. pr. kvm og dermed er anderledes end forslaget § 19 a, stk. 2, hvor driftsbidraget er sat lavere. Det nævnes, at der i samme bekendtgørelses § 4 er fastsat satser for møbleringsbidrag.

Der peges på, at der i § 31 i landstingsforordning nr. 2 af 12. maj 2005 om leje af boliger er en maksimalpris på 15.000 kr. pr. m² ved opgørelse af kapitalafkastet.

Endeligt anføres det, at det kan være uhensigtsmæssigt, at der er en sådan forskel mellem regelsættene.

Skattelovgivningen regulerer spørgsmålet om, hvilken værdi, som skal beskattes, såfremt en ansat m.v. vederlagsfrit får en bolig stillet til rådighed af en arbejdsgiver m.v. Metoden til at opgøre skattemæssig værdi af fri bolig er i dag baseret på principper fra reglerne i lejelovgivning om fastsættelsen af huslejen for offentligt ejede udlejningsejendomme. Men opgørelse af den skattemæssige værdi kan ske efter helt andre principper, såfremt det er hensigtsmæssigt.

Det skattemæssige "driftsbidrag" i forslaget indebærer en videreførelse af gældende praksis, som den fremgår af skatteforvaltningens meddelelser. Forslaget indebærer derfor ikke en ændring i forhold til i dag.

Møbleringsbidraget i medfør af den førnævnte bekendtgørelses § 4 afviger ligeledes fra, hvordan rådighed over inventar beskattes efter gældende skattepraksis, jf. skatteforvaltningens meddelelse nr. 135 af 2020.

Der er således allerede i dag afvigelser imellem den skattemæssige praksis, som den bl.a. er udtryk i meddelelserne fra skatteforvaltningen m.v., og reglerne i lejelovgivning. Dette hænger sammen med, at regelsættene har forskellige anvendelsesområder og formål.

Det må i denne sammenhæng bero på en misforståelse fra Departementet for Boliger, Infrastruktur og Ligestillings' side, at ændringer i skattelovgivning - der gennemføres med henblik på at adressere skattemæssige forhold - skal være afhængig af, at reglerne i lejelovgivning forinden ændres. Dette er ikke tilfældet, selvom skattelovgivningen på nogle punkter benytter principper og begreber, såsom driftsbidrag og kapitalafkast, der har sin oprindelse i lejelovgivningen. Der er endvidere ikke i høringssvaret peget på eksempler på, hvor disse forskelle konkret skulle være forbundet med uhensigtsmæssigheder.

Med lovforslaget videreføres den gældende skattepraksis om fri bolig i hovedtræk, men det foreslås blandt andet, at den nuværende maksimalpris på 15.000 kr. pr. kvadratmeter hæves. Ændringen skyldes, at der er konstateret en stor forskel mellem den skattemæssige værdi af

fri bolig og markedshuslejerne på boligmarkedet. Som beskrevet i forslagets indledende bemærkninger kan en for store difference herimellem være uhensigtsmæssig.